

FORGOTTEN REALMS®

R.A. SALVATORE

**A KIRÁLY
FELEMELKEDÉSE**

FORGOTTEN REALMS®

A SÖTÉTELFEK REGÉNYEI:

R.A. SALVATORE MŰVEI

R.A. Salvatore	Otthon
R.A. Salvatore	Száműzött
R.A. Salvatore	Menedék
R.A. Salvatore	Kristályszilánk
R.A. Salvatore	Ezüst erek
R.A. Salvatore	A félszerzet ékköve
R.A. Salvatore	Örökség
R.A. Salvatore	Csillagtalán éj
R.A. Salvatore	A sötétség ostroma
R.A. Salvatore	A hajnal ösvénye
R.A. Salvatore	A csend pengéi
R.A. Salvatore	A Világ Háta
R.A. Salvatore	A szilánk szolgálja
R.A. Salvatore	Kardok tengere
R.A. Salvatore	Ezer ork
R.A. Salvatore	A magányos drow
R.A. Salvatore	Két kard
R.A. Salvatore	A Boszorkánykirály ígérete
R.A. Salvatore	A Vérkőfölkék királya
R.A. Salvatore	Az orkkirály
R.A. Salvatore	A kalózkirály
R.A. Salvatore	A szellemkirály
R.A. Salvatore	Gauntlgrym
R.A. Salvatore	Neverwinter
R.A. Salvatore	Kharón Karma
R.A. Salvatore	Az utolsó lépés

A FORGOTTEN REALMS® VILÁGÁN

JÁTSZÓDÓ EGYÉB REGÉNYEINKRŐL BŐVEBBEN OLVASHATSZ A
KÖVETKEZŐ CÍMEN:

WWW.DELTAVISION.HU

FORGOTTEN REALMS®

A SÖTÉTELFEK REGÉNYEI:

R.A. Salvatore	A Vándorok
R.A. Salvatore	A vadász éjszakája
R.A. Salvatore	A király felemelkedése

TŰMORA KÖVE

R.A. & Geno Salvatore	A potyautas
R.A. & Geno Salvatore	Az árnyékmazsk

A PÓKKIRÁLYNŐ HÁBORÚJA

Richard Lee Byers	Hanyatlás
Thomas M. Reid	Lázadás
Richard Baker	Elkárhózás
Lisa Smedman	Pusztulás
Philip Athans	Megsemmisülés
Paul S. Kemp	Feltámadás

FÉNY ÉS ÁRNYÉK

Elaine Cunningham	A varázsló lánya
Elaine Cunningham	Kusza hálók
Elaine Cunningham	Széljáró

VEZEKLŐ PAPNŐ

Lisa Smedman	A Pókkirálynő áldozata
Lisa Smedman	A holtak serege
Lisa Smedman	A hívek felemelkedése

A FORGOTTEN REALMS® VILÁGÁN

JÁTSZÓDÓ EGYÉB REGÉNYEINKRŐL BŐVEBBEN OLVASHATSZ A
KÖVETKEZŐ CÍMEN:

WWW.DELTAVISION.HU

FORGOTTEN REALMS®

R.A. SALVATORE
VÁNDOROK KÖNYVE

A vadász éjszakája
A király felemelkedése

ELŐKÉSZÜLETBEN:

A vastörpe bosszúja*

*munkacím

R.A. **DUNGEONS**
& **DRAGONS**
FORGOTTEN REALMS®
SALVATORE

A KIRÁLY
FELEMELKEDÉSE

VÁNDOROK KÖNYVE II.

DELTA VISION

2016

R.A. SALVATORE: A KIRÁLY FELEMELKEDÉSE
Vándorok könyve II.

Kiadja a Delta Vision Kft.
Fordító: Szántai Zsolt
Korrektúra: Dobos Attila
Tördelőszerkesztő: Giczi Gyula
Borítógrafika: Tyler Jacobson

A fordítás az alábbi kiadás alapján készült:
R.A. SALVATORE: RISE OF THE KING
Copyright © Wizards of the Coast LLC, 2014
A Forgotten Realms és a Wizards of the Coast
a Hasbro Inc. leányvállalatának,
a Wizards of the Coastnak a bejegyzett védjegye.
A művekben megjelenő sajátos, egyéni alakok, helyszínek
és egyéb jellegzetességek következképp
a Wizards of the Coast LLC tulajdonai.
Minden jog fenntartva

© Wizards of the Coast LLC, 2014
All rights reserved
Licensed by Hasbro

A Wizards of the Coast LLC egyesült államokbeli, kanadai,
ázsiai és latin-amerikai központja:
P.O. Box 707
Renton, WA 98057-0707
+1-800-324-64-96

A Wizards of the Coast LLC európai központja:
T Hofveld 6d
1702 Groot-Bijgaarden
Belgium
Telefon: +322 467 3360
www.wizards.com

ISBN 978-963-395-083-8

Delta Vision Kft.
1092 Budapest, Ferenc krt. 40.
Telefon: 36 (70) 322-3093
www.deltavision.hu

PROLÓGUS

– Hát, láttatok már valaha ehhez foghatót? – kérdezte Kérges-
üllő Connerad király a Felbarr Citadella küldöttét. Egy kisebb
őrtorony tetején álldogáltak, az Őrző Völgye legperemén, és fejü-
ket felfelé fordítva a sötét égboltot bámulták. A nap sugarai alig
bírtak áttörni a különös felhőtömegben; oly kevés fény jutott ke-
resztül a fekete és dühös gomolygáson, hogy északon már napok
óta senki sem látott egyebeket, mint árnyékpázmákat.

– Ilyet tényleg nem láttunk még, jó királyom – felelte fanyarul
a veterán harcos, Varas Dain. – De nem hinném, hogy jót jelent.

– Az orkokról, biztos azokról van szó – jegyezte meg Con-
nerad király. – Obould rút fiairól. Az orkokról van szó, mert ha
nem, akkor a világ biztosan megbolondult, és a gnómok olyan
hosszú szakállt növesztettek, hogy az még egy magas férfinak
is a lábujját söpörné.

Varas Dain egyetértően bólintott. Végső soron emiatt küldte
őt ide Harckoronás Emerus király: mert minden valószínűség
szerint a Sokvesszős birodalma volt a forrása ennek a rend-
kívüli eseménynek – legalábbis az Ezüstgyepűk törpéi mind
fogadtak volna rá, hogy Obould király pontosan ismeri ezt a
bizonyos eredethelyet.

– Hallottál valamit Adbar Citadelláról? – kérdezte Conne-
rad király a törpék harmadik ezüstgyepűi **erősségére** utalva. –
Ők is látják ezt?

– Igen. Az Ikerkirályok látják, és Mélysötétbe tekintenek válaszként.

– És gondolod, hogy a fiúk készen állnak rá, bármi legyen is ez? – Connerad egyszerűen csak „fiúknak” nevezte Adbar Citadella nemrégiben királlyá koronázott urait, Brommot és Harnothot, annak a Harbromm királynak az ikerfiait, aki közel két évszázadon át uralkodott, amíg (törpe mércével mérten: nemrégiben) utolérte a halál.

Az ikrek jó nevelést kaptak, de az utóbbi, viszonylag csendes néhány évtizedben nem igazán tapasztalhatták meg a háborúskodást és a politikai intrikákat.

– Ki tudja, ki tudhatja? – Varas Dain komoran megcsóválta a fejét. Harbromm király neki is és a Felbarr Citadellában élők közül másoknak is jó barátja volt, Harckoronás Emeris már-már testvérként tekintett rá. Ennek a nagy vezetőnek – kinek teste alig hűlhetett ki a földben – az elvesztése fölöttébb nagy gondot jelenthetett abban az esetben, ha erről a sötétülésről esetleg kiderül: éppoly veszedelmes, mint amilyennek látszik.

Varas Dain kedvesen Kérgesűllő Connerad vállára tette a kezét.

– És te? Annak idején felkészültél? – kérdezte. – Amikor Banak király eltávozott, és te vetted a kezébe Mithrill Csarnok irányítását, vajon te tudtad, mire van szükséged?

Connerad felhorkant.

– Még mindig nem tudom – vallotta be. – A királykodás csak távolról látszik könnyűnek.

– A trónon ülve viszont egészen másnak tűnik – értett egyet Varas Dain, mire Connerad bólintott. – No, akkor... Ó, Mithrill Csarnok ifjú királya, mondd hát el, mit is tudunk egyáltalán?

– Én azt tudom, hogy nem tudok semmit – mormolta morgován Connerad király. – És tán még az is lehet, hogy a fiaim bajba kerülnek emiatt a nemtudás miatt.

– Küldj ki felderítőket.

– Jól van. Mennek. És te is velük tartasz, hogy majd amikor visszatérsz Felbarrba, azt mondhasd el, amit a saját szemeddel láttál.

Varas Dain néhány pillanatig az elhangzott szavakat ízlelgette, azután szalutált Mithrill Csarnok ifjú királyának.

– Készen állunk! – mondta, és ismét Connerad vállára csapott. – És bízunk benne, hogy Harbromm ikrei éppen ilyen gyorsan cselekszenek.

– Bah! Ők ketten vannak! – legyintett Connerad. – Biztosan megteszik. – Ismét felnézett az égre, arra gomolygó füstfelhőre vagy másféle förtelmességre, ami holdderengős éjszakává változtatta a nappalt, míg éjjel eltakarta a csillagokat. – Biztosan megteszik – ismételte, inkább csak maga elé mormolva a szavakat, semmint vendégének szánva.

– Fél szemű Gruumsh papja vagyok! – tiltakozott a magas ork.

– Igen. Én meg reménykedtem, hogy ha már ilyen pozícióba jutottál, akkor legalább rendelkezel némi intelligenciával – felelte Tiago Baenre megvető horkantás kíséretében, és oldalra húzódott.

– Azért jöttünk, hogy felkínáljunk egy pompás lehetőséget – közölte Tos'un Arngo. – A te Gruumshod talán nem örülne valami ilyesminek?

– Gruumsh... – kezdte az ork, ám Tos'un közbevágott.

– Vajon az orkok istene nem úszkálna szívesen emberek, elfek, törpék vérében?

A magas ork vérszomjas vigyorral az ábrázatán, tetőtől talpig végigmérte Tos'unt.

– Uryuga ismer téged – mondta a sámán.

Tiago ismét felhorkantott; szívből utálta ezt a tipikus ork szokást, amikor egyes szám harmadik személyben beszéltek magukról.

– Az elfekről van szó – folytatta Uryuga. – Ismered az elfeket. Az elfekkel élsz!

– Csak éltem – helyesbített Tos'un. – Elkergettek. Ugyanaz a nőszemély, aki oly sokat megölt a tieid közül annál a szent barlangnál.

– Az enyéim nem így mesélik ezt a történetet.

Tos'un már éppen válaszolni készült, de végül csak kifújta a levegőt. Tisztában volt vele, bármit is tesz ebben a pillanatban, az így, felesége, Sinnafein társaságában csak a kárára lenne. Korábban, amikor Doum'wiellét kellett utolérnie, hátrahagyta őt az üldöző orkoknak, és bevezette Mélysötétbe, de azok az orkok, akik túlélték azt az összecsapást, bizonyosan tudták: nem menekült Sinnafeintől, hanem éppen hogy vele együtt utazott.

Uryuga felnevetett. Folytatni akarta, de most Tiago volt az, aki nem hagyta szóhoz jutni.

– Elég! – parancsolta a Baenre-ház fia. – Nézz fel magad fölé, ostoba! Látod? Magát a napot is eltakartuk. Tán érted az erőt, amely elérkezett erre a földre? Ha te, vagy makacs királyod, Obould nem figyelmeztet a szavunkra, akkor egyszerűen félresöpörünk titeket és találunk más uralkodót... egy másik papot... Olyanokat, akik engedelmeskednek!

Az ork pap megfeszítette a vállait és kihúzta magát. Tiago fölé toronylott, de a drow, ha meg is ijedt tőle, nem mutatta jelét.

– Ravel! – Tiago oldalra fordult, és ezzel egy bizonyos irányba vezette Uryuga tekintetét: egy másik, közeledő Uryuga felé.

– Ez meg micsoda? – kérdezte az ork.

– Tényleg azt hiszed, szükségünk van rád? – mordult rá Tiago. – Tényleg oly nagyra tartod magad, hogy elhidd: az Ezüst-

gyepűk meghódításának terve egyetlen hétköznapi ork pap döntésein múlhat?

– Főszámán! – helyesbített Uryuga.

– Halott számán – mondta Tiago, azzal mives kardja, mely mintha a csillagfényes égbolt egy szilánkja lett volna, kivillant hüvelyéből. A penge hegye Uryuga torkának szegeződött.

– Én Gruumsh szolgája vagyok!

– Akarsz találkozni vele? Esetleg most? – Tiago kissé megmozdította a csuklóját, minek következtében egy apró vércsepp jelent meg Uryuga nyakán. – Válaszolj! – követelte az ádáz drow sűrűtőn. – De mielőtt megteszed, gondolj azokra a csodás látványokra, amelyekben sosem lesz részed akkor, amikor az orkok tengere előzönlí a dombokat és a völgyeket, lerohanva Luruar pompás városait! Gondolj a törpék ezreinek lemészárlására, ami anélkül fog bekövetkezni, hogy Uryuga akár egyszer is meglóbalná súlyos buzogányát! Mert sor kerül minderre, akár élsz, akár halott vagy. Nem számítasz.

– Ha nem számítok, akkor miért vagyok még mindig életben?

– Mert szívesebben vennénk, ha Gruumsh papjai részt vennének a háborúban. A Pókkirálynő nem ellensége a hatalmas és dicső Félszeműnek, és szívesen látná őt maga mellett ebben a nagy győzelemben. Nekem viszont most már elegendem van ebből az egészből. Csatlakozol, vagy inkább meghalsz?

Ezt az egyértelmű megfogalmazást már mindenképpen értenie kellett Uryugának, aki – ügyelve a torkához tartott pengére – óvatosan, mégis határozottan biccentett egyet.

– Nem vagyok biztos benne – mondta Tiago mégis, hátraneézve a válla fölött, arra az Uryuga-illúzióra pillantva, amelyet Ravel viselt. – Azt hiszem, elég csúf vagy ahhoz, hogy elvégezd ezt a feladatot. – Beszéd közben kissé előrenyomta a kardját, éppen csak egy picit. A finom penge könnyedén megvágta az

ork bőrét. – Rajta, csak markold meg! – Tiago ismét a sámán felé fordult. – Élvezettel nézném végig, ahogy az ujjaid a földre hullanak.

Ravel nevetni kezdett, Tos'un viszont kényelmetlenül feszengett.

Tiago egy szempillantás alatt eltette a kardját, de előrelépett, nyakon ragadta az orkot, és lefelé húzta a fejét. – Mi mindent felkínálunk neked, amit valaha akartál – morogta Uryuga csúf arcába. – Az ellenségeid vére befesti majd a dombok oldalát, a törpék csarnokaiban a te néped lakhat. Luruar nagy városai az orkok csizmái alatt fognak nyögni és reszketni. És te mégis habozni mersz? Térdre kellene rogynod, földre kellene borulnod előttünk, hogy kifejezd a hálád!

– Úgy beszélsz, mintha máris megnyertétek volna ezt a háborút, amire vágytok.

– Kétkedsz bennünk?

– A drow elfek voltak azok, akik rábírták Obould királyt, hogy vonuljon Mithrill Csarnok ellen – felelte Uryuga. – Egy kis csapat, nagy ígéretekkal.

Tos'un feszengeni kezdett. Ő is a bajkeverők kvartettjéhez tartozott, bár Uryuga, aki legfeljebb harminc telet láthatott, erről aligha értesült.

– Gruumshnak talán nem tetszett az a hábotú? – kérdezte kételkedően Tiago. – Tényleg nem? Az istened elégtelen volt a végkifejlettel, amely miatt a tieid hozzájuthattak egy királysághoz az Ezüstgyepűk között?

– Egy királysághoz, aminek most megőrizzük az erejét, viszont elpusztul, ha kudarcot vallunk a hadjáratban.

– Vagyis gyáva vagy.

– Uryuga nem gyáva! – vicsorgott az ork.

– Akkor talán haladjunk előre!

– Hét királyság létezik – emlékeztette Uryuga –, a miénk csupán az egyik.

– Nem lesztek egyedül – ígérte Tiago.

Uryuga háta mögé mutatott. Az ork lassan megfordult, még egy gyanakvó pillantást vetett Baenre irányába, mielőtt levette a szemét a veszélyes drow-ról. Ahogy fordult, a lába megroggyant alatta, mert a távolban, az egyik magas, szélfúttá domb fölött két olyan lény körözött, aminek láttán elállt a lélegzete.

Két fehér sárkány, amelyek hátán fagyóriások ültek.

Csupán néhány szívdobbanásnyi ideig maradtak láthatóak, amint két távoli csúcs között elhaladva végigsuhantak egy völgy fölött.

Uryuga a csodálkozástól tátva maradt szájjal fordult vissza.

– Nem lesztek egyedül – ismételte Tiago. – Itt most nem arról van szó, hogy a sötétfekék egy kisebb bandája bajt kever. Én Tiago Baenre vagyok, Menzoberranzan Első Házának nemes fia, a Do'Urden-ház fegyvermestere. A napfényt a mi erőnk lopta el, hogy megkönnyítse a menetelésünket. Már közelre s távolra kinyújtottuk csápjainkat, kivetettünk egy hálót, hogy elfogjuk és összetoborozzuk a csatára éhezőket. A sárkányok mindig éhesek, és Hófehér fagyóriásai alig várják, hogy befejezzék azt, amit Gerti kezdett el vagy száz esztendővel ezelőtt.

Uryuga megrázta a fejét – a jelek szerint nem igazán ismerte azokat az évszázados dolgokat, amikre Tiago hivatkozott. De ez sem számított. Nem volt olyan ostoba, hogy ne értse meg a célzást. Az óriások részt fognak venni a háborúban, méghozzá a jelek szerint két sárkánnyal.

Sárkányokkal!

– Eredj el Obould királyhoz – adta ki a parancsot Tiago. – Mondd meg neki, elérkezett az idő, hogy dicsőséget szerezzen Félszemű Gruumshnak.

Uryuga csupán néhány szívdobbanásnyi ideig várt, azután bólintott és máris elindult.

– Meggyőző illúzió! – szólta oda Tiago elismerően Ravelnek, amikor a három drow egyedül maradt.

Ravel visszanyerte saját alakját és bólintott.

– A sárkányokra értettem – magyarázta Tiago. – És a rajtuk lovagló fagyóriásokra. Szép volt.

– Egy illúziónál azért többre lesz szükségünk, ha meg akarjuk hódítani Luruart – szólta közbe Tos'un. – Ez az ellenség nem gyenge. Három törpe citadella, egy erdő, ami tele van elfekkel, és három nagyváros...

– A nővérem ebben nem fog kudarcot vallani, ahogy Gromph ősmágus sem – jelentette ki Ravel határozottan és félreértelmezhetetlen megvetéssel a hangjában.

Tiago ránézett Tos'unra.

– Túl régóta vagy itt, Armgo fia! – mondta úgy, mintha félre akarná söpörni a kérdést. – Megfeledkezel arról, Menzoberranzan milyen erős, és mily távolra elér.

Tos'un bólintott, és ráhagyta a dolgot Tiagóra, aki – ebben egészen biztos volt – legalább egy dologban tévedett. Ő semmiről sem feledkezett meg. Például a háborúról sem, ami Sokvessző és Mithrill Csarnok között dúlt, meg arról a másíkról sem, ami ezt megelőzte – arról, amelynek során a legendás, tán az istenek közé sorolandó nagyasszonyanya, Yvonne Baenre, ennek a semmirekellő pávakakasnak a nagyanyja félig széthasíttatta a fejét Mithrill Csarnok törpekirályával.

Saribel idegesen fordult Gromph Baenre irányába. A papnő aprónak és gyengének érezte magát a három, kék bőrű behemót gyűrűjében.

Az ősmágust persze ez sem zavarta, és Saribel némi önbizalmat merített ebből. Ám ez az önbizalom csak addig tartott, amíg eszébe jutott, hogy Gromph nem a barátja. Igen, talán a szövetségese, de sosem bízott meg a vénségben annyira, hogy akár egy pillanatig is azok közé sorolja, akikre számíthatott.

Ahogy a hegyi szél huhogni kezdett, a papnő szorosabban összehúzta magán a prémes köpenyt. Magára vetett egy hideg ellen védő varázst, ennek ellenére megborzongott a levegő jeges érintésétől.

Ismét Gromphra nézett, aki mintha észre se vette volna a szelket és a hideget. Könnyedén lépkedett. *Éppúgy, ahogy mindig* – gondolta Saribel. Könnyedén és végtelen magabiztossággal. Habozást vagy kételyt, önmagában való elbizonytalanodást sosem lehetett felfedezni rajta.

Saribel gyűlölte.

– Emlékszel a nevükre? – kérdezte Gromph váratlanul, szétzúzva Saribel merengését. A papnő tudta, hogy szándékosan tette – mintha minden egyes gondolatot kiolvasott volna a fejéből.

– Nos? – kérdezte türelmetlenül Gromph, miközben a papnő elvörösödő arccal igyekezett összeszedni magát.

Az ősmágus megvetően vigyorgott, aztán megrázta a fejét.

– Ők Thrym fivérei, vagyis szólnunk kell Jarl Fimmel Orelsonnak – jelentette ki Saribel.

– A fagyóriás isten tíz fivére közül három – mondta Gromph.

– Igen.

– Emlékszel a nevükre?

– Számít ez?

Gromph megtorpant és oldalra fordult, hogy kemény pillantást vessen Saribelre.

– Már tizedik napja próbálok rájönni, Baenre nagyasszonya, hogy miért döntött úgy, hogy áldását adja Tiago araválasztására,

és így a Házba hoz téged. Megpróbáltam úgy értékelni, mint egy olyan tettet, amivel Q'Xorlarrin új városához fűződő kötelékeinket kívánja erősíteni. Talán ez is újabb emlékeztető Zeerith nagyasszonyanya számára azt illetően, hogy világa a Baenre-ház jóindulatából maradt életben. – Kis szünetet tartott, farkasszemét nézett Saribellel. Úgy biccentett, mintha ezzel mindent elmondana, amit gondol, végül mégis hozzátette: – Őszintén, ifjú papnő, talán még ez a kellemes realitás sem éri meg az árát, ha az nem más, mint a te csekélyelműséged elszenvedése.

Saribel nehézkesen nyelt egyet. Sikerült megfékezni az ajka remegését. Nagyon is tisztában volt azzal, Gromph bármikor, egyetlen gondolatával képes lenne végezni vele.

– Beorjan, Rugmark és Rolloki – sorolta a neveket.

– Melyikük Beorjan? – kérdezte Gromph.

Saribel ismét érezte a bensőjében feltámadó félelmet. Az óriások nagyjából egyforma természetűek voltak, húsz láb magasak lehettek, és ennek megfelelő testfelépítéssel, izomzattal rendelkeztek. Egyformán hosszú és szőke volt a hajuk, egyforma prémruhát hordtak, és mindhárman óriási, kétélű bárdot tartottak a kezükben.

– Nos? – kérdezte Gromph türelmetlenül.

– Nem tudom megkülönböztetni őket egymástól! – fakadt ki kétségbeesetten Saribel, és arra gondolt, ezek lesznek az utolsó szavai.

Gromph egy hosszú szívdobbanásnyi ideig valóban fenyegetően nézett rá – egészen addig, amíg az egyik óriás felnevetett.

– Én sem – vallotta be az ősmágus. – Pedig én fejlesztettem őket. – És ekkor olyasmit tett, amit Saribel lehetetlennek tartott: ő is nevetésben tört ki.

Gromph rácsapott Saribel vállára, és ismét nekiindult.

– Rugmark vagyok, Thrym negyedik fivére – közölte az első óriás.

– Beorjan vagyok, Thryam hetedik fivére – mondta az, amelyik már a két sötételf mögé került.

– Rolloki vagyok, Thrym legidősebb fivére – mutatkozott be az, amelyik Beorjan mellett állt.

Szemlátomást elhitték saját szavaikat, bár amit állítottak, természetesen nem volt igaz.

Gromph – Baenre nagyasszonya parancsára – ezt a három óriást állította maguk mellé. Néhány varázslat, amely elősegítette a növekedést és az állandóságot, és persze egy-két közös szeánsz Methillel, az új identitások beültetése a lények lassan működő elméjébe, és máris jelentkezett az eredmény: rendelkezésre állt a fagyóriás istenség, Thyrn tíz legendás fivérének három élő és mozgó hasonmása, vagyis három olyan elképzelhetetlenül hasznos és erős szerszám, amelyet Baenre nagyasszonya kedve szerint használhatott.

– Arra van a fagyóriások hóféhéri erődtítményének kapuja – mondta az ősmágus az ösvényre mutatva. – Ott, a kanyaron túl. Jussatok be, játsszátok ügyesen a szerepeteket!

– Te sokkal ügyesebb vagy ebben a játékban, mint én – jelentette ki Saribel. – Biztos vagy benne, hogy nem csatlakozol...?

– Ó, én Tiagóm drága asszonya, tekintsd ezt úgy, mint próbátételt, amelynek során bebizonyíthatod, méltó vagy-e a Baenre házhoz! – Gromph közelebb lépett a nőhöz. – Tudod, bármilyen hibát képes vagyok helyrehozni, amit az ostobaságoddal okozol a közelgő tárgyalás során, de ha nem sikerül meggyőznöd őt, azt is megtehetem, hogy egyszerűen elpusztítom Jarl Fimmelt és a helyére állítok egy olyan bábót, aki sokkal jobban megfelel az igényeimnek. Vagyis egy pillanatig sem tartok attól, ami rám vár...

– Viszont te helyesen tennéd, ha félnél ettől – tette hozzá, amikor észrevette, hogy Saribel megkönnyebbül. – Ha ebben a dologban most kudarcot vallasz, ha cserbenhagysz, nos... Nos, ebben az esetben közlöm: rengeteg olyan papnő létezik, aki elfogadná férjül Tiago Baenrét, és számos olyan Ház, amely sokkal fontosabb számomra, mint Xorlarrin... Még annak ellenére is, hogy nevetséges módon azzal áztatjátok magatokat, egy független várost tartotok.

Az óriások halkán nevetgélni kezdtek. Egyikük a tenyerébe csapott a bárdjával.

– Nem lenne szerencsés, Saribel, ha ebben most cserben hagynál – fejezte be Gromph, majd csettintett az ujjával, és eltűnt, egyszerűen beleveszett a nemlétezésbe, vagy legalábbis így látszott.

Saribel Xorlarrin mély lélegzetet vett, emlékeztette magát, hogy ő Lolth főpapnője, az egyik előkelő és nagyhatalmú drow Ház leánya, sőt egy város hercegnője, akik ott állnak körülötte, azok pedig pusztán fagyóriások. Nagyok, erősek, de homályos elméjük és nem uralják a mágiát. Ő maga már korábban előkészített egy varázslatot, amelynek segítségével szinte azonnal visszateleportálhatott abba a barlangba, ahol a drow-k kialakították bázistáborukat, de most, figyelembe véve Gromph legutóbbi figyelmeztetését, ez az önátjuttatás mégsem tűnt olyan okos megoldásnak arra az esetre, ha itt kudarcot vall.

– Elég! – suttozta maga elé és a három gigantikus lénynek. Előrelépett és eltökélten kijelentette: – Megyünk!

– Kényelmetlen – panaszkolta Quenthel Baenre nagyasszonya, ahogy Gromph mellett lépkedve keresztülhaladt a Világ Háta-hegység egyik magasan lévő hágóján.

– Talán fázol?

– A fény – rázta meg a fejét a nő. – Ennek a mennyezetétől megfosztott világnak a hatalmassága...

– Tsabrak varázslatának peremén vagyunk – magyarázta Gromph. – Az Ezüstgyepűk közepén sötétebb van.

– Undorító hely – közölte Baenre nagyasszonya. – Honvágyam van.

Gromph bólintott; ezzel a kijelentéssel nem tudott és nem is akarta vitatkozni. Lassítás nélkül haladt tovább az előttük lévő találkozási pontra, aminek a magas, havas fennsíkon, a következő kanyar után kellett jönnie. Kisvártatva be is fordultak ennél a kanyarnál. Erős szél támadta meg őket; a légáramlat fájón csapta az arcukba a jeges hószemcséket. Olyan diühös volt ez a szél, úgy csapkodta, korbácsolta a havat és a jeget, hogy úgy tűnt, a páros két tagjának még jó néhány lépést meg kell tennie ahhoz, hogy megpillantsák saját azokat, akikkel találkozniuk kellett – pedig azok igazán nagyok voltak.

Nagyok és fehérek.

És sárkányok...

A nagyasszonyánál és Menzoberranzan Ősmágusánál csekélyebb hatalommal és tudással rendelkező lények minden bizonnyal abban a pillanatban térdre rogytak volna, vagy elborzadva visszarohannak a kanyaron túlra.

– Hát nem gyönyörű ez a nap, varázsló? – kérdezte a másik páros természetesebb tagja, Arauthator, a Vén Fehér Halál, Faerûn fehér sárkányainak egyik legnagyobbja.

– Ők talán nem ilyenek látják, atyám – mondta a másik, az ifjú hím, ami alig volt feleakkora, mint az először szóló. – Aprók és gyengék, a szél meg túl hideg...

– Csendet! – követelte a Vén Fehér Halál olyan hangon, ami megrengette a körülöttük álló hegyeket.

Egy fehér sárkány estében nehéz megállapítani, elsápad-e vagy sem, Gromph és a nagyasszonyanya mindenesetre úgy látta, az Aurbangras nevezetű ifjabbik lélynél pontosan ez történik: valósággal összezsugorodott a fenséges, uralkodói parancsszó súlya alatt.

– Gyönyörű nap arra, hogy egy dicső hajnal eljövetelét hirdesse – mondta Quenthel. – Tisztában vagytok azzal, mi célból utaztunk el idáig?

– Háborút fogtok indítani – mondta Arauthator könnyed hangon. – És azt kívánjátok, csatlakozzunk hozzátok.

– Felkínálom nektek a lehetőséget – igazította ki Quenthel. – A királynők dicsőségére!

A sárkány oldalra billentette hatalmas, szarvas fejét, és kíváncsian a nőre nézett.

– Lesz majd fosztogatás és rablás bőven, Vén Fehér Halál – folytatta zavartalanul a nagyasszonyanya. – Annyi zsákmányt szerezhetsz, amennyit csak elbírsz, és még többet is. Mert ezt szeretnéd, nem igaz?

– Mit tudsz, bölcs papnő? – kérdezte a vén sárkány.

– Faerúnön én vagyok Lolth hangja – felelte a nő jelentőségteljesen. – Mit kellene tudnom?

A sárkány felmordult; egyetlen fogai között köd gomolygott elő, és jégzilánkok fröccsentek ki.

– Tudjuk, a színes wyrmekhez eljutott a hír – vetette közbe Gromph –, hogy gyűjtsék össze az aranyukat, az ékszereiket, a drágaköveiket. – Elhallgatott, féloldalasan a sárkányra villantotta a szemét, majd rejtélyesen hozzátette: – Egy halmot, ami elér a Kilenc Pokolig.

Arauthator ennek hallatán hátrazökkent a farára. A tekintete látszólag éppoly hideg volt, mint bármely leheletfegyver, amit csak bevethetett.

– Nem a tiétek az egyetlen királynő, aki előnyökre akar szert tenni – tódította a nagyasszonya. – A Pókkirálynő volt oly bölcs, és megmutatta nekem, hogy a ti céljaitok és az enyémekek itt, az Ezüstgyepűknek ezen a vidékén egybeesnek. Mindannyiunk számára lehetőség kínálkozik, éppen ezért őszinte szívvel jöttem el hozzátok. Segítsetek minket az erőtökkel, és osztozzatok velünk a zsákmányunkban! A ti királynőtökért és az enyémeért!

A sárkány furcsa hangot hallatott, ami olyan volt, mintha hirtelen csuklani kezdett volna egy hegy. Beletelt pár pillanatba, míg a két drow rájött: Arauthator kacag.

– Sokszor meg fogom tenni a déli vidék és az otthonom közti utat – mondta a sárkány –, és mindahányszor erre sor kerül, kincsekkel megrakodva akarok hazatérni!

– Meg is érdemelsz ennyit – felelte a nagyasszonya, és udvariasan meghajolt.

Gromph is követte a példáját, de ő közben sem vette le a szemét Quenthelről. A nő előre megmondta neki, ezúttal könnyen megkötik majd az egyezséget, mert Toril színes testű sárkányai nagy érdeklődéssel figyelik a számukra valamiért nagyon fontos, alsóbb síkokon lejátszódó mozgódásokat. A jelek szerint nem tévedett, és mivel egy ilyen roppant komoly dologban volt igaza, Gromphnak ismét eszébe jutott: ő segített létrehozni Quenthelben ezt a bizonyos erőteljes lényt. Nem is oly rég még a nő elmúlása érdekében ügyködött, most azonban nem is mert volna ilyesmire gondolni.

– Ez az. Ez itt – jelentette ki Ravel. Tiagóra nézett, és közben a látnoktükörben megjelenő alakra, a táboron magabiztosan keresztülvágó, természetes ork harcosra mutatott.

– Figyelemre méltó – mormolta Tiago. – Az első támadásomat talán túlélné, a második döféssel viszont végeznék veled.

Ravel a szeme sarkából furcsa pillantást vetett a fellengzősködő drow harcosra, sőt még a fejét is megrázta egy kicsit.

– Ha úgy zajlik le, ahogy számítunk rá, akkor ez itt... Keményagyar... A legjobb barátunk lesz.

– Legalábbis ezt képzeli majd azzal a csöppnyi agyával.

– Csak ez számít – mondta Ravel. – Keményagyar a hagyományok híve. Hadifőnök, tele van vérvággal, már alig várja, hogy csatázhasson. Uryuga elstutogta nekem, hogy ez az ork már többször is vezetett olyan portyázó csapatokat, amelyek embereket, törpéket, elfeket támadtak meg ezen a vidéken. Természetesen mindezt titokban tették, mert ez a bizonyos Obould király... .

– A képen megjelenő másik alakra mutatott, aki egy hosszú lakomaasztal végében ült, ékszerekkel borítottan, prémszegélyes bíborköpenyben, a fején féldrágakövekkel telerakott aranykoronával. – Ő nem igazán tűri meg az efféle tevékenységeket.

– Uryuga szerint ez az állítólagos király bajt okoz majd – jegyezte meg Tiago. – Erős szövetségeseket kínálunk neki és nagy hódítást, de ő csak csóválja azt a ronda fejét.

– „Állítólagos” király?

– Az orkok királya, aki fél a csatától? – Tiago megvetően horkantott egyet.

– Valójában a névrokona öröksége és az első Sokvesszős Obould látomása miatt aggódik – magyarázta Ravel. – Nem a csatában megszerzendő dicsőségre, inkább a békében rejlő hatalomra vágyik.

– Ó, jaj, hová fajultak ezek az orkok? – lamentált Tiago.

– Oda, hogy használják a fejüket – felelte Ravel.

A drow varázsló arcán gonoszkás mosoly jelent meg, amikor egy újabb alak lépett Obouldhoz. Egyszerűen nem lehetett nem

észrevenni a hasonlóságukat, amikor egészen közel kerültek egymáshoz.

– Lorgru, a legidősebb fiú, Obould megnevezett örököse.

– Vagyis inkább Belween, Berellip második fattya – javította ki Tiago, mert ismerte a pletykát, és nagyon jól tudta, hogy a valódi Lorgru békésen alszik egy mohaágyon, a Surbrin folyó melletti ork dokkok mellett, miután meghallotta a drow méreggel kapcsolatosan suttogott, cáfolhatatlan híreket.

Ravel felnevetett.

Az ork táborban Obould ál-fia közelebb lépett állítólagos apjához. A kezében a király tálcaját és kupáját tartotta. Az udvari kóstolók már minden étket és italt kellőképpen megvizsgáltak. Ez az elővigyázatosság az utóbbi tíz-egynéhány nap folyamán – azóta, hogy az ég elsötétült és mindenholnan a közeledő háborúval kapcsolatos híreket s hadba szólító szavakat lehetett hallani – különösen fontossá vált.

A hamis Lorgru illendő módon tisztelgett, majd odébbállt. Obould király nekilátott az ételnek. Minden egyes falatot hatalmas korty savanykás borral öblített le.

– Obould király nem éri meg a reggelt – közölte magabiztosan Ravel. – És ezzel kezdetét veszi a viszály, számos fia egymás ellen fordul majd, mivel a hivatalos örököszt fogják gyanúsítani a gyilkossággal.

– És a fiúk közül egyik sem győzhet – mondta Tiago.

– Valószínűleg egy sem marad majd életben – biccentett Ravel. A mosolya elárulta, hogy minden tőle telhetőt elkövetne annak érdekében, hogy biztosítsa ezt a fejleményt. – Keményagyar fogja megszerezni a trónt, és vajon az orkok közül ki mer majd szembeállni a nagy hatalmú hadifőnökkel, akit Menzoberranzan drow-ja és egy légiónyi hófehéri fagyóriás támogat?

Tiago bólított. Minden olyan könnyen ment. Saribel nem csalódott, Jarl Fimmel Orelson pedig már hadba hívta a Világ Gerince mentén élő óriások klánjait, bevonta őket az ügybe. Az óriások alig várták a csatát. Az a puszta tény, hogy létezett a Sokvesszős hatalmas birodalma, lényegében megfosztotta a fagyóriásokat attól a lehetőségtől, hogy régi szokásuk szerint időnként rárontsanak az Ezüstgyepűk jóra való népére, az orkoknak pedig természetesen nem volt elég vagyonuk, de még jószáguk sem ahhoz, hogy az óriások erőt s időt fecsérjenek a kifosztásukra tett kísérletekkel.

– Számunkra jobb így, hogy Obould király nem hallgatott Uryuga hívó szavára – szólalt meg ismét Ravel. A megjegyzésével kikököcsölte Tiagót a töprengésből. A fegyvermester a várslóra nézett, és jelzett neki: folytassa. – Obould mindig is vonakodó vezető lett volna, ha háborúra kerül a sor – magyarázta Ravel. – Ha lehetősége nyílik rá, ha egy város vagy egy citadella békét ajánl, nagy valószínűséggel egyezségekre léptek volna. Tróféának tekintette volna ezeket a városokat. Elfogadta volna az általuk felkínált dézsmát. Mindig is hű maradt volna nagy elődjéhez. A békés Sokvessző látomását mindig előrébb valónak tartotta volna, mint bármi más. Viszont ami Keményagyart illeti... Ő nem ilyen. Ő vért akar ízlelni, másra se vágyik.

– De lehet, hogy így most széthasad a birodalom – jegyezte meg Tiago.

Ravel a fejét rázta.

– Az orkok többsége Keményagyarral ért egyet – mondta. – Ezeknek a vadaknak elégük van azokból a képzeletbeli vonalakból, amelyek meghatározzák az országuk határait. Obould király a Sötét Vesszők Tornyában, maga mellett tartja azokat, akik a leghűbbek az ügyéhez, de a Tornyon kívül, a királyságban élő orkok már arról suttognak, hogy Obould családja a tör-

pékkel és a többi királysággal kötött egyezség miatt élhet fényűző körülmények között. A köznépben nagy az elégedetlenség, és... vágyják a csatát, a diadalt, a vért! Keményagyar üzenete sokakra olyan hatást gyakorol majd, mintha maga Gruumsh fűjná meg a harci kürtjét.

– Ezek szerint Obould hamar feledésbe merül – állapította meg Tiago. – Bekerül a történelem porszemcséi közé, amelyeket valaki besöpör egy elkoszlott bőrszőnyeg alá, és ha szoba is kerül majd, megvetéssel fogják emlegetni nevét.

– És százezer ork fog csatába vonulni, mögöttük pedig ott lesznek az óriások légiói. – Ravel vörös szeme szikrát szórt a fáklyafényben.

– Goblinokat, medverémeket és ogrékat helyezünk majd Mély-sötét valamennyi gödrébe, hogy megerősítsük a soraikat – mondta Tiago. Érződött rajta, egyre jobban elragadja az izgalom.

– És még sötétebb dolgokat – tette hozzá Ravel.

Tiago felnevetett. Azért küldték őket erre a helyre, hogy háborút szítsanak. Ehhez a feladathoz pedig egy drow nagyon is jól ért.

ELSŐ RÉSZ

HOMÁLY EGE ALATT

Mennyivel könnyebb, amikor tudom, hogy a tisztesség útját járom, és érzem, helyes az irány, amit követek! Kétely és habozás nélkül baladok, alig várva, hogy eljussak célomhoz, tudván, hogy mire megérkezem, a magam mögött hagyott ösvény jobbá vált, mint amelyen végiggyalogoltam. Ez volt a helyzet, amikor visszatértem Gauntlerymbé, hogy megmentsék egy elveszített barátot, és ez történt akkor is, amikor elhagytam az a sötét helyet; amikor átmen-tem Port Llastba, hogy visszavigyem a megmentett foglyokat az otthonukba, egy megfelelő helyre.

Így történt akkor is, amikor Hosszúnyeregbe tartottam, ahol Thibbledorf Pwent megszabadulhatott az átkától. Habozás nélkül elindultam.

Hogy mi a helyzet a tervezett utunkkal Mithrill Csarnokba, Sokvessző-be... hogy elindítsunk egy háborút?

A lépteim vajon lassúbbá válnak, amint a régi barátaimmal folytatott ka-landozás izgalma csökkenni látszik az előtünk terjeszkedő sötétség súlya alatt? És ha képtelen vagyok megváltoztathatatlan tényként elfogadni azt, amit Catti-brie állított az orkok fajtájáról, vagy ha nem tudok egyetérteni azzal, amibe Bruenor váltig ragaszkodott, nevezetesen: a háború már elkezdődött, méghoz-zá az orkok portyái formájában...? Vajon ezek a nézeteltérések milyen hatást gyakorolnak majd a Csarnok Vándorainak barátságára és egységére?

Parancsra nem fogok gyilkolni. Még akkor sem, ha az a bizonyos parancs egy baráttól származik. Nem. Abhoz, hogy kardot rántsak, szívben és lélekben is el kell fogadnom, hogy az igazságért cselekszem, esetleg önvédelemből, vagy olyan ügyért, amiért valóban érdemes küzdeni, meghalni, és ami a legfontosabb: amiért érdemes ölni.

Ez a legfontosabb szabály, ez határozza meg azt, ki vagyok és hogyan szándékozom élni az életemet. Nem elég, hogy Bruenor hadat üzen Sokvessző orkjai ellen, és megkezdi a hadműveleteket. Nem vagyok zsoldos, nem háborúzom se aranyért, se barátságból. Ennél nekem többre van szükségem.

Egyet kell értenem a döntéssel, el kell fogadnom az okokat abhoz, hogy hadba vonuljak.

Remélem, élvezni fogom az utat Mithrill Csarnokba. Azok a barátok fognak körbevenni, akiket a legtöbbre tartok. Új utakon fogunk haladni, ismét együtt. De talán kissé feszesebb lesz a léptem, kissé nehezebb, mert rám nehezedik a lelkiismeret bizonytalansága.

Vagyis, talán nem is a lelkiismereté ez a bizonytalanság. Talán a zavarodottsághoz tartozik, a tétovasághoz, mert az egészen biztos, hogy nem győztek meg semmiről, és semminek az ellenkezőjéről sem.

Egyszerűbben fogalmazva: semmiben sem vagyok biztos. Mert annak ellenére, hogy Catti-brie szavai (ezt mondta, én meg elbiszem neki) Mielikki-től származnak, viszont én mégsem azt érzem a szívemben, amit sugallnak. Ragaszkodom az elvemhez, ami még egy istennő elstutgott szavainál is fontosabb a számomra.

Biztos vannak, akik ezt az elvhűséget ostobaságnak, szintiszta arroganciának neveznék, és bizonyos értelemben véve talán nem is ok nélkül használnának ilyen szavakat velem kapcsolatban. Viszont számomra ez korántsem arrogancia, inkább valamiféle mélységes, személyes felelősségtudat. Amikor először ráleltem az istennőre, azért történt, mert Mielikki leírása, úgy tűnt, egybevág az-
zal, amit a gondolataimban, a szívemben bordoztam. A tantételek illeszkedtek a sajátjaimhoz. Ha ez nem így van, akkor az istennő sem jelentett volna többet számomra, mint a többiek, akik Toril népeinek panteonjához tartoznak.

Mert én nem akarom, hogy egy isten mondja meg nekem, hogyan viselkedjem! Nem akarom, hogy egy isten irányítsa a lépteimet, a tetteimet. Nem! És azt sem akarom, hogy egy isten szabályai miatt rossznak kelljen neveznem azt, amiről tudom, hogy jó, és el kelljen fogadnom jóként azt, amiről tudom, hogy rossz.

Nekem aztán nem kell rettegnem egyetlen isten haragjától sem azért, mert a szívem diktálta utat járom. Ami azt illeti, babonaságnak és végső soron veszélyesnek tartom azt, ha valaki ilyesfajta jóvábagyásokat kér a tetteiből. Gondolkodó lény vagyok, úgy születtem, hogy van öntudatom és képes vagyok megérteni, mi jó és mi rossz. Amikor eltévelyedem ettől az ösvénytől, többnyire és leginkább nem holmi láthatatlan és nem e világi istenséget sértek meg, akinek a törvényeire sokat bagyatoznak, akinek a szabályait a maguk kénye-kedve szerint értelmezik a humanoid fajok gyengeségeivel rendelkező halandó papok és papnők. Nem. Drizzt Do'Urden az eltévelyedéseivel csakis Drizzt Do'Urden saját „parancsolatait” szegi meg.

Ez nem is lebet másként. Nem hallottam Mielikki bívását, amikor belebotlottam a szürkés társaságba, Artemis Entreribe, Dabliába meg a többiekbe. Nem Mielikki parancsolatai voltak azok, amelyek hatására végül, nagy sokára hátat fordítottam Dabliának ott, Kelvin Halma lejtőin; nem, legfeljebb csak akkor, ha ezek a parancsolatok történetesen ugyanazok voltak, amelyek amúgy is rég belevésődtek a szívembe, a tudatomba.

Ha viszont ez igaz, akkor egy nagy kör megtétele után visszatérek abhoz az időhöz, amikor ráleltem Mielikkire.

Abban a pillanatban nem találtam olyan természetfölötti anyát, aki a kezében tartotta a keresztfát — azt a keresztfát, amiből a Drizzt nevű bábót mozgató és tartó zsinórok másik végét erősítették.

Abban a pillanatban találtam egy nevet a zsinórmozgatónak. És biztos vagyok benne, hogy ez a valódi név. . . Így tehát ki merem jelenteni: az istennő a szívemben van, és nekem nincs szükségem arra, hogy tovább keresgéljek: elég, ha magamba nézek, ha meg akarom határozni, mely irányba menjek tovább.

Vagy. . . Az is lehet, hogy egyszerűen arrogáns vagyok. Ha igen, ám legyen!

– Drizzt Do'Urden

ELSŐ FEJEZET

AZ ELÉGEDETLENSÉG NYARA

– És most vajon mire készülnek ezek a kutyák? – kérdezte Adbar Citadella ura, Bromm király, amikor a felderítők visszatértek, hogy jelentést tegyenek.

– A goblin csemeték fényes seggére mondom, semmi jóra! – felelte ikertestvére és uralkodótársa, Adbar másik királya, Harnoth.

Az ikrek összenéztek és komoran biccentettek – mindketten megértették, ez az első valódi próbatételük azóta, hogy közösen uralkodnak. Korábban belekeveredtek már diplomáciai, sőt katonai vitákba is (a Felbarr Citadellával folytatott kereskedelmi tárgyalások során Bromm kis híján összeverekedett Emerus király elsőszámú tárgyalójával, Parson Glaive-vel; a holderdei elfekkel egy területi vita fajult el annyira, hogy Ezüsthold és Sundabar vezetői kénytelenek voltak északra utazni és közbelépni; Sokvessző bajkeverő zsványaival is sor került néhány összecsapásra: olyan portyázó csapatokkal harcoltak, amelyekhez óriások és más fenevadak is tartoztak), ám ha a felderítők nem tévedtek, akkor egyértelmű volt: Adbar Citadella ikerkirályai még sosem találták szemben magukat ekkora nehézséggel.

– Százak, azt mondd? – Bromm ismét ránézett Zsigercsapó Ragnerickre, aki ifjú kora ellenére máris figyelemre méltó felde-
rítői tapasztalatokkal rendelkezett.

– Sok száz – felelte Ragnerick. – A subriai völgy felső részét
már elárasztották az ork búzzal, jó királyaim. Már be is nyo-
multak Holderdőbe... A bozótból nyilak röpködtek, füst emel-
kedett a sötét égre.

Ez a három utolsó szó vészjósón csengett a csarnokban, mert
nem lehetett figyelmen kívül hagyni az Ezüstgyepűk fölött be-
állt, örökké tartó éjszakára való utalást.

– Egészen biztos, hogy Mithrill Csarnok felé tartanak – mon-
ta Bromm.

– Értésítenünk kell Emerust és Conneradot! – felelte a fi-
vére.

– Hosszú az út Mithrill Csarnokba – töprengett Bromm, és
Harnoth ezzel nem tudott vitába szállni. A törpék luruari há-
rom citadellája egy nagyjából egyenes vonal mentén helyezkedett
el. Adbar délnyugatra volt Felbarrtól, onnan délnyugatra, nagy-
jából azonos távolságból állt Mithrill Csarnok, amit úgy lehe-
tett megközelíteni, hogy az utazó a Csillám-erdő néven ismert
erdős félholdtól délre eső vidékeken haladt végig. Az egymás-
sal szomszédos citadellákat száz mérföldnél is nagyobb távolság
választotta el. Ennek az útnak a leküzdéséhez legalább tíz nap
szükségeltetett, de inkább kétszer annyi, mert a terep fölöttébb
nehéz volt. A három citadellát föld alatti járatokkal is össze-
kötötték, amelyek Mélysötét felsőbb rétegeiben vezettek, ám aki
inkább ezt az utat választotta, az sem számíthatott semmiféle
könnyebbségre.

– Mennünk kell – közölte Harnoth. – Nem ülhetünk itt, mi-
közben a népünkre harc vár... És lehet, hogy mi vagyunk az
egyetlenek, akik erről tudunk.

– Nem, Connerad már úgyis tudja, legalábbis azt hiszem – felelte Bromm. – Neki egy seregre való ork üldögél az északi verandáján. Ő tudja.

– Akkor is ki kell derítenünk, szüksége van-e valamire – vetette ellen Harnoth, mire Bromm bólintott. – Keresztülviszek egy légiót az alagutakon, egészen Felbarrig, és ha úgy alakul, akkor továbbmegyünk Mithrill Csarnokba.

– Mélysötét – mormolta Bromm komoran. – Évek óta nem jártunk odalent, legfeljebb a Sundabarba vezető föld alatti úton fordultunk meg egy párszor. Legyen nagy az a légió!

– Te pedig lezárod Adbart – bólintott Harnoth.

– Igen, ez már megvan, és... És esetleg kimehetnék, hogy alaposabban széjjelnézzek, és esetleg elzavarhatnám az orkokat a Csillám-erdő széléről. Legközelebb, amikor valami földdarab miatt vitázunk az elfekkel, majd eszükbe juttatjuk, hogyan segítettünk nekik.

– Százak – mondta Harnoth zordan.

– Bah! Hiszen csak orkok! – legyintett Bromm. – Megnyúzzuk őket, és jó puha utat építünk belőlük Adbartól Felbarrig, meg egész végig Mithrill Csarnokig!

Harnoth király vidáman felnevetett, de azután fokozatosan elhessegette a kijelentés abszurditását és megengedte magának, hogy elképzelen egy ilyen utat.

– Csatára készen állunk! – jelentette be Connerad királynak Dagnabbit tábornok, Dagnabbit leánya, a nagy hírű Dagna tábornok unokája. Mithrill Csarnoktól északra, egy magas hegy tetején állva néztek le a Surbrin-völgy felső szakaszára, a sötét ég és az északkeleten feketén húzódó Csillám-erdő hosszú sávjára és a magas örökzöldek alatt szélesen és simán haladó, hatalmas folyóra.

– A Zsigerontók már alig várják, hogy megküzdjenek valamivel, királyom! – kiáltotta Kalyibás Thump, a híres-hírhedt Zsigerontó Brigád, Connerad személyes testőrségének vezetője. Szavára körös-körül felharsant az üdvrivalgás.

Connerad király azonban csak a fejét csóválta, valahányszor cselekvésre buzdították. Lenézett a mélyben elterülő mezőkön nyüzsgő ork áradatra. Érezte, valami nincs rendjén.

Az egymással szemközt elhelyezkedő ork seregek úgy hullámzottak, akár a méhrajok, az egységek hatalmas felhővé olvadtak össze, ami éppoly feketévé változtatta a völgyet, amilyen a fölöttük feszülő égbolt volt.

– Rajta, királyom! – kérte Kalyibás Thump. – Ezek a bolondok egymással harcolnak. Százával fogjuk a földbe tiporni őket.

Connerad közelébe lépett, hogy folytassa, Dagnabbet azonban elkapta a karját, visszalökte.

– Mit képzelsz? – kérdezte a törpe hadvezérnő.

– És te mit képzelsz? – érdeklődött Connerad a tábornokától, akinek minden logikus számítás szerint hamarosan át kellett vennie Mithrill Csarnokban állomásozó helyőrség parancsnokságát.

– Azt képzem... Azt gondolom, már túl hosszú idő telt el azóta, hogy a bárdom orkot aprított – felelte Dagnabbet halvány mosollyal.

Connerad biccentett, de távol állt attól, hogy egyetértsen és engedélyt adjon a tábornokának vágyai beteljesítésére. Sehogyan sem bírt szabadulni attól az érzéstől, hogy valami nem egészen az, aminek látszik.

– Hamarosan mennünk kell – sürgette Kalyibás Thump. – Messze van ám az a völgy!

Connerad király először Dagnabbetre, azután Kalyibás Thump-ra nézett. Az a vágyakozó, lelkesült arckifejezés, amit látott raj-

tuk, felerősítette benne a gondolatot, hogy esetleg túlságosan óvatosan próbál eljárni. Lehet, hogy éppen lágsága miatt fog megbukni vezérként? Lehet, hogy azt látja, amit látni akar, hogy így elkerülhesse a kockázatvállalást?

Felmordult; bosszantotta a saját gyengesége. Már-már elhagyta a száját egy, a völgy lerohanására engedélyt adó szó; már-már kimondta, de végül visszanyelte és arra kényszerítette magát, hogy még nagyobb erővel fókuszáljon a szeme előtt kavargó káoszra. És ez volt a tisztánlátásnak az a pillanatra, amikor választ kapott a kérdésére.

A völgyben, az ork ork ellen folytatott harc mintha... Mint-ha nem is csata lett volna!

– Vissza a csarnokba! – parancsolta. A hangja alig volt erősebb a suttogásnál, a szavai szinte belevesztek kapkodó lélegzésébe.

– Eh? – kérdezte Kalyibás Thump.

– Királyom? – lepődött meg Dagnabbet tábornok.

– Mégis, mi jár a fejedben? – kérdezte Kalyibás Thump.

– Nekem az, hogy a királyunk patkányszagot érez – felelte Dagnabbet.

– Azt kérdeztem, mi a véleményed! – mondta a király Dagnabbetnek. – És most újra ezt kérdem. – Lemutatott az alattuk örvénylő, apró ork alakokból összeálló hullámokra.

Dagnabbet kilépett a párkányra, odaállt Connerad elé, és a szemét erőltetve az egymással összeolvadó seregekre nézett.

– Nyoma sincs fegyelemnek – mondta szinte rögtön. – Ez csak egy csűrhe.

– Igen. Én is ugyanezt látom – felelte Connerad.

Dagnabbet hosszan nézett Mithrill Csarnok ifjú királyára.

– Nos? – kérdezte Kalyibás Thump türelmetlenül.

Egy mosoly – ami már-már rezignált volt, ugyanakkor üdvözlőknek is tűnt – suhant át Dagnabbet arcán. Tisztelettel bólintott

oda Conneradnak, a királyának, és egyszerre adott választ neki és Kalyibás Thumpnak is. – A Sötét Nyíl-erőd orkjai ennél jobban küzdenek.

– Eh? – kérdezte a harci tomboló.

– Így van – bólintott Connerad.

– Ezek ki akarnak csalni minket – mondta Dagnabbet.

– Hát akkor teljesítsük a kívánságukat! – kiáltotta Kalyibás Thump. A Zsigerontók heves üdvrivalgással feleltek szavaira.

– Nem – rázta meg a fejét Connerad. – Én másképpen látom. – Dagnabbet felé fordult. – Állíts fel egy sor figyelőt, de a többiek visszavonulnak a csarnokba.

– Királyom! – kiáltott fel csalódottan Kalyibás Thump.

A csatalázban égő Thump hörgött és fortyogott, Connerad azonban arra sem vette a fáradságot, hogy válaszoljon neki – nagyon jól tudta, a Zsigerontók legjobb tulajdonsága az, hogy elszántan lojálisak. Elindult a hosszú lépcső felé, amelyen az Őrző Völgye fölötti, alacsonyabb platóra juthatott, arra a helyre, ahol a serege várakozott. Közben intett Dagnabbetnek és a többieknek, hogy kövessék. Úgy gondolta, onnan majd a titkos kapukon át közelítik meg azokat az alagutakat, amelyeken keresztül visszaterhetnek Mithrill Csarnok erődjébe.

Kétezer lépcsőn lejutni beletelik egy kis időbe, de a király és követői kitartóan lépkedtek. Északkeletről hirtelen figyelmeztető kiáltások érkeztek.

– Orkok! Orkok! – hallatszott előlről, abból az irányból, amerre tartottak. – Százak, ezrek!

Connerad királynak elakadt a lélegzete. Ebben a vezérszerepben alig akadt harci tapasztalata, és igazság szerint még nem sok olyan csatában vett részt, ahol nem csupán magáért, a saját tetteiért tartozott felelősséggel. Azt viszont tudta, kevésen múlt, hogy sikerült elkerülnie egy súlyos hibát – egy olyan hibát, ami

miatt Mithrill Csarnoknak iszonyatos veszteségeket kellett volna elkönyvelnie.

– Lehetetlen! – kiáltott fel Dagnabbet tábornok. – A Völgy túl messze van!

– Egy harmadik ork sereg – felelte Connerad. – A csapóajtó, ami ránk csukódott volna, ha besétálunk a csapdába, vagyis kivonulunk a völgybe, hogy felvegyük a harcot.

– Hát akkor... Ez a harmadik sereg halott sereg! – jelentette ki Kalyibás Thump, majd a fiaival együtt meglődülve, döngő léptekkel elrohant Connerad mellett. Kettesével-hármasával szedte a fokokat, bár nyilvánvalóan tudta, milyen veszélyesek az ilyen meredek lépcsősorok.

Connerad megállt és a karjait oldalra nyújtva mindkét korlátot megmarkolta, hogy visszatartsa azokat, akik még mindig mögötte sorakoztak. A fejében örvénylettek a gondolatok, maga elé képzelte a Surbrin-völgy felső szakasza körül álló hegyeket megkerülő ösvényeket, megbecsülte, mennyi időbe telne megtenni ezt a távolságot, mondjuk olyan erőltetett menetben, mint ahogy éppen haladt a serege.

– Nem! – kiáltott rá a körötte tartózkodókra, de legfőképpen Kalyibás Thump-ra és a lefelé özönlő Zsigerontókra. – A csarnokba! Bezárjuk az átkozott kapukat!

– Királyom! – hallatszott Thump és a megvadult harcosok csalódott kiáltása.

– Mindenholnan orkok jönnek – mondta a király a lépcsőn mögötte álló Dagnabbetnek. – Tízezrével!

A törpe harcosnő komoran bólintott. Connerad látta, a tábornoka szeretné kijelenteni, hogy nem ért egyet vele; látta, Dagnabbet semmi másra nem vágyik jobban, mint arra, hogy kirontson és megöljön néhány tucat orkot, ám... Mégsem ezt tette. Hallgatott, nem ellenkezett, bár Connerad gyanította, ennek

csupán az az oka, hogy nem képes szembeszállni uralkodójával. Miként korábban a felmenői, Dagnabbit is hű katonaként viselkedett – ez volt talán a legfontosabb tulajdonsága.

– Ha el tudnánk intézni ezt a csürhét úgy, hogy utána visszajutunk, azt mondanám, harcoljunk – szólalt meg Dagnabbit, mintha olvasna a király gondolataiban, és mintha meg akarná nyugtatni őt. – Ám ez a sereg csak feltartana minket. Azt hiszem, éppen ez a feladata. Idejönnek, bömbölnek egy sort, aztán meg gyorsan visszavonulnának, ha rájuk rontunk. És újra meg újra ezt csinálnák, éppen annyira, hogy sose érjük utol őket. És mi üldöznénk őket, és levágnánk közülük néhányat, de tényleg csak párat, efelől egyikőjüknek se legyen kétsége!

– És azután a két másik sereg ránk rontana, mi pedig sosem jutnánk vissza a városunkba – tette hozzá Connerad király egy bólintással.

Dagnabbit a vállára tette a kezét.

– Helyes döntést hoztál, királyom. Nem is egyszer, kétszer! Északnyugatról újabb kiáltások hallatszottak: az őrszemek közelgő orkokra figyelmeztettek.

– Még nem vagyunk ott – mondta Connerad, és ahogy a lába bírta, elindult lefelé. Ahogy a többiekkel együtt közeledett a lépcső aljához (ami legfeljebb százfoknyira lehetett), megpillantotta a harmadik ork sereget, a hegyek sziklás lábai körül hullámzó fekete hadat.

– Worgok! – zihálta Dagnabbit, mert a támadó erők első sora it rémfarkasok hátán nyargaló, hatalmas termetű orkok alkották.

Amikor az orkok megpillantották a platón álló törpe sereget, belefűjték repedt-hamis tülkeikbe, Gruumsh nevét kántálták, és változatlan sebességgel, sőt talán felgyorsítva haladtak tovább előre – a jelek szerint ők is legalább annyira vágyták a harcot, mint a Zsigerontók.

Connerad arra gondolt, odakiált Kalyibás Thumpnak, de aztán rájött, erre nincs szükség. Thump és a fiai is látták a közeledő orkokat; a király semmi olyat nem mondhatott nekik, ami változtatható volna a helyzeten. Nyilvánvaló volt, hogy a csatát nem lehet elkerülni, és a Zsigerontók – jobban, mint bárki más – tudták, hol a helyük egy ilyen összecsapásban. Egyszerre rontottak előre, futottak, ugrottak, legurultak a lépcsőfokokon, elárasztották a platót, és máris rohamoztak. Kalyibás Thump ráüvöltött a helyőrség hadparancsnokaira, rájuk parancsolt, hogy húzódjanak vissza. A parancsnokok sietve engedelmeskedtek, mert ők is tudták, hol van a Zsigerontók helye: legelő, az első sorban.

Nem kellett sok idő ahhoz, hogy ezt a seregük élén vágató worg lovasok is megtanulják. Gyorsan és fájdalmasan. Az övékhez hasonló rohamlovasság elsődleges célja mindig az, hogy megroppantsa az ellenség arcvonalát, szétszórja a harcosokat, kiériassa a szemben álló fél katonáit a védelmi pozíciókból. Ám Mithrill Csarnok híres-hírhedt Zsigerontóiból az efféle taktika nem váltott ki mást, csakis még ádázabb vadságot.

A Zsigerontók formálta arcvonal mögött máris felsorakoztak a törpék számszeríjasai. Nem riadtak meg ők sem, nem próbáltak visszavonulni, ehelyett inkább nyilak záporát lőtték ki a levegőbe, még mielőtt sor kerülhetett volna a rohamozók nagyot csattanó összecsapására.

A nyílfal megtorpantotta a worg lovasok özönét, amire pillanatokkal később rázúdult a hadipáncélt viselő törpék serege. A Harcpörölyök számára az ütközet valóban keményen kezdődött. A Zsigerontók szegecses ökleinek csapása nyomán orkok nyögtek fel, worgok nyüsztettek. A lovassági légió túlságosan eltávolodott a fő seregtesttől, a mögöttük érkező, rohamozó orkoktól.

Mithrill Csarnok serege rázúdult a worg lovasokra, és lemészárolta őket. A lépcsőn lefelé tartó Connerad királyt utolérte az üdvivalgás és az ork vérre szomjazó törpék bömbölése. A hangok talán végig elkísérték volna, miközben távolodott a csatától, ha a közvetlenül mögötte haladó Dagnabbet tábornok nem sutog a fülébe. Ezúttal a tábornok volt az, aki nagyobb óvatosságot követelt.

Connerad a lépcsőkről a platóra ugrott, és teljes erőből rohanni kezdett helyőrségi parancsnokai felé. Menet közben parancsokat üvöltött – azt akarta, hogy a sorok rendeződjenek és tömörödjének össze. Elfutott az alakzat hátulsó része mellett, és rákiáltott az utolsó sorokat alkotókra, hogy forduljanak meg és azonnal kezdjék el a visszavonulást.

– Gyertünk, befelé! És félre a kapuktól! – ordította. – Futás a csarnokokba! Mindenki!

Sokan csalódottan néztek vissza rá (ő is csalódott lett volna, ha más reakciót lát harcosai arcán), ám senki sem szállt vitába a királlyal. Az alakzat hátulsó sorait alkotók – az orkok első sorait ritkító törpéket éljenezve – megkezdték a gyors és rendezett visszavonulást.

Connerad király megállt, visszafordult.

– A kapuhoz! – parancsolt rá Dagnabbetre.

A tábornok hitetlenkedve nézett vissza rá.

– Ott van rád szükségem – közölte Connerad. – Idekint csak megrekednénk. Azokat, akik nem jutnak be, biztosan lemészárolják. Gyertünk, menj, és noszogasd a katonáidat! Ahányat beviszel, annyit megmentesz!

Dagnabbet képtelen volt leplezni csalódottságát. Megrázta a fejét. Connerad odaugrott hozzá, durván megmarkolta a gallérját.

– Azt hiszed talán, bárki másnak van olyan tekintélye, mint Dagnabbetnek? – üvöltötte a nő arcába. – Azt hiszem tán, bár-

melyik törpét odaküldhetem, és akkor szabad marad a befelé vezető út, akkor mindenki berohan? Azt hiszed talán, bármelyik törpe el akar menekülni? Úgy, hogy meg se álljon, vissza se nézen? Szükségem van rád, te lány, jobban, mint eddig bármikor!

Dagnabbit kihúzta magát, felszegte az állát.

– Értettem, királyom! – mondta pattogós hangon. – De te magad se maradjtél túl soká, ne öledd meg magad! Neked szükséged van rám, és én el is végzem a feladatot, de ne feledd: Mithrill Csarnoknak megterád van szüksége. Sokkal jobban, mint bármikor, ha ezek az orkok tényleg itt akarnak maradni.

Connerad bólintott és megfordult, hogy induljon, ám Dagnabbit megragadta a vállát, maga felé fordította.

– Ne öledd meg magad! – kérlelte a királyt, és adott neki egy szerencsecsókot.

Egy csókot, hogy szerencséje legyen, és... Hirtelen mindketten meglepődtek, mert rájöttek, hogy ennél azért jóval többről van szó.

Futásnak eredtek – eltávolodtak egymástól. Dagnabbit parancsokat üvöltött a törpéknek, hogy álljanak sorfalat a kapuig, mutassák az utat a többieknek, a visszavonulóknak, Connerad pedig magához rendelte a parancsnokait. Csak akkor láthatta meg szinte teljes szélességében a hegyet kanyarban megkerülő, lejtős hágot, amikor egészen közel ért az első, csatázó sorokhoz. Amikor végigfuttatta a tekintetét a seregeken, elakadt a lélegzete: komoly erőfeszítésébe került, hogy levegőhöz jusson.

A völgyben összegyűlt ork seregek hatalmasak voltak, ez viszont még nagyobbak tűnt, ráadásul a tömegesen rohamozó orkok között kék bőrű behemótok tűntek fel – egy egész légiónyi fagyóriás. Connerad azon, igencsak gyenge lábakon álló reményeit, hogy a törpéknek esetleg sikerül tartaniuk az állásaikat, félelmetes hullámként sodorta el a realitás. Már látta, ha

Mithrill Csarnok összes lakóját ki tudná rendelni erre a harcmezőre, felfegyverezve és teljes páncélatban, csatára készen, a szükséges nehézfegyverekkel – ballisztákkal és katapultokkal – megtámogatottan, ha a csapatait megfelelő alakzatba tudná rendezni, akkor sem bírnák megállítani ezt az áradatot. Még akkor sem, ha a völgyben játszadozó két ork sereg harcosai nem csatlakoznak társaikhoz.

Kérgesüllő Connerad még sosem látott ennyi orkot.

A harcosoktól feketére sötétült az út, a hegyoldal pedig leginkább egy rángatózó, amorf bestiára emlékeztetett.

Connerad király a nap folyamán már többször emlékeztette magát arra, hogy meg kell őriznie a nyugalját, biztos kézzel kell irányítania a törpéit. Arcizma sem rezdült, amikor az egyik parancsnokát, aki közvetlenül mellette állt, összelapította egy óriási szikla. Visszafojtotta fájdalmas kiáltását, amikor azt látta, hogy Kalyibás Thump és a Zsigerontók belefúlnak az orkok tengerébe.

És közben mozgatta a harcosait, valamennyit, arra biztatva őket, hogy rendezetten vonuljanak vissza. Az alakzat újra és újra átalakult, ahogy a leghátsó sorai rendre leváltak és visszahúzódtak a kapu irányába. Egyre kevesebb és kevesebb olyan törpe maradt életben, aki végrehajthatta a következő lépést, de minden halottra több kiterült vagy sebesülten vonagló ork jutott.

Az egyik sötét pillanatban Connerad úgy látta, minden elveszett, mert az óriások csak jöttek, jöttek, és érkeztek a rohamozó orkok is, hogy levágják, széttiporják a gyűlölt törpéket.

– Kitartani! A térdüket célozzátok, fiúk! – kiáltott fel a király.

A törpék megéljenztek, de a bömbölésüket szinte elnyomta a fejük fölött elszáguldó ballisztalövedékek süvítése. Az óriások megtántorodtak, elterültek a földön, mire az első sor mögött érkezők sietős visszavonulásba kezdtek.

Connerad király döbbsen fordult meg. Azonnal észrevette Dagnabbetet.

A gyönyörű és vad Dagnabbetet. A bátor, nemes és hűséges Dagnabbetet...

A törpék vonala folyamatosan áramlott vissza a kapu irányába, a kapun túl pedig folytatódott a gyors és rendezett visszavonulás, ennek ellenére Dagnabbetnek – akire a királya a művelet irányítását bízta – sikerült előhúzatnia négy lándzsalövő balisztát, amelyeket éppen akkor állítottak fel, amikor az óriások megérkeztek.

Mithrill Csarnok azon a napon legalább hatvan bátor törpét vesztett, és legalább háromszor annyi harcosa vergődött vissza súlyos sebekkel. A sérültek között volt Kalyibás Thump is, aki valami csoda folytán túlélte az áradatot.

Az életben maradtak és a sebesültek biztonságba kerültek a megerősített falak mögött. Az orkok által előkészített meglepetés elvesztette az erejét. Az északi kapun kívül több száz ork és három fagyóriás teteme hevert.

– Jól csináltad – mondta Dagnabbet a királynak, amikor a vezérek mind összegyűltek a hadicsarnokban. – Bruenor király büszke lenne rád.

Connerad tudta, egy ilyen elismerés nagyon sokat számít, ha éppen Dagnabbet leányától, a legendás Dagna unokájától származik. Jólesett neki, bár tisztában volt vele, a megpróbáltatásai még csak most kezdődnek.

Egy hatalmas ork sereg táborozott az ajtaja előtt...

MÁSODIK FEJEZET

AZ ÉLET ÉS HALÁL KÖZÖTT HÚZÓDÓ VONAL

Drizzt sehogyan sem volt képes felfogni és elfogadni a tényt, hogy hol kötöttek ki. Egy barlangban, amit a *Kőfejtő Pihenőjének* neveztek.

Egy barlang.

A nyitott elülső részen keresztül kitekintve – amelyet eltökélt és makacs kőművesek egy csoportja nemrégiben kiszélesített – Drizzt jól látta a régi fogadó szenes-kormos maradványait, a hatalmas tűzhelyét, amely fölött már nem húzódott tető – egy kőhalom volt az egész, testamentuma annak, ami egykor létezett, de már megsemmisült. *Valabogy illik hozzá a mögötte egyre lejjebb süllyedő nap* – gondolta Drizzt.

Ahogy ott üldögélt, felidézve a kalandokat, amelyeket ebben a városban élt át; ahogy eszébe jutott a tengeri ördögökkel folytatott csata, meg az, hogyan segített a szorgalmas városlakóknak megerősíteni a határaikat, biztosítani a partjaikat, Drizzt nem tudott anélkül ránézni arra a bizonyos tűzhelyre, hogy ne áradt volna szét benne a mélységes sajnálkozás és a veszteség profán érzete. A sahuagin elleni küzdelem napjaiban a *Kőfejtő Pihenője* volt az egész város, Port Llast központja, az a

hely, ahol az emberek találkoztak egymással. Kisebb-nagyobb csapatok alakultak ezen a helyen, hogy azután kivonuljanak a falhoz és csatázzanak a támadó szörnyekkel; ide hordták viszsza a sebesülteket, akiket itt láttak el a gyógyítók és a papok – Drizzt maga is segített lefogni egy súlyos sebesültet, ő szorította le az asztalra, miközben Ámbra a maga isteni varázsigéivel megmentette az életét. Port Llast lakói számára azokban a kétségbeejtő napokban a *Kőfejtő Pihenője* jelentette a jobb, szebb jövő ígérését.

És most odalett, meghalt, felperzselték, a földdel tették egyenlővé a drow támadók, akik a jelek szerint Drizzt után kutatva jutottak el ide.

Ez a tény visszhangzott Drizzt gondolataiban, ez rántotta keresztül őt az évtizedeken és a mérföldeken abba az időbe, amikor a drow csapat visszajött érte Mithrill Csarnokba. Utóbb egy másik banda, amit Tiago vezetett, egészen a Jeges Szelek Völgyéig elment, miközben rá vadászott, és közben egy balort üldözött – egy démont, aki magát Drizztet kergette.

Drizzt körbepillantott a társain. A tekintete megállapodott Regisen, aki meglehetősen kellemes látványt nyújtott fényes kék beretjében és finom köpenyében. Drizzt és a többiek gyakran eltréfálkoztak azon a tényen, hogy Regis mintha mindig akkor talált volna rájuk, amikor szorosan a nyomában járt a baj. Valamikor régen Regis az egyik calimporti pasának dolgozott, de vétett ellene, ezért Artemis Entreri egészen a Jeges Szelek Völgyéig hajszolta a félszerzetet. Még nem sok idő telt el azóta, hogy az egyik halálúr, Feketelelek, Regist üldözvén, a Hosszúnyereggtől nyugatra lévő úton összeakadt a társasággal.

Ahogy a *Kőfejtő Pihenőjének* romjait nézte, és azokra a hullámokra gondolt, amelyek mintha mindig követték volna őt, Drizzt-

nek az is megfordult a fejében, hogy inkább róla, semmint Regis-ről kellene kijelenteni, hogy mindig vonzza a bajt.

A drow kósza elmosolyodott, ahogy elgondolkodott ezen a frissiben talált igazságon. Fiatalabb korában az ilyen sötét gondolatok komoly súlyként nehezedtek volna a vállára, a bűntudat üllőjén pedig komor ívbe hajlott volna a szája, most azonban már okosabb volt. Most végre megértette, hogy a világ tágas hely és veszélyes is, attól függetlenül, milyen utat választ magának. És valóban: azok számára, akik barátként és szövetségesként tekintettek rá, tényleg veszedelmes hely lett nélküle. A sötétfeknek sosem volt szükségük különösebb okra ahhoz, hogy lerohanjanak egy-egy várost, és egészen biztos, hogy egyetlen komolyabb, a halandók világában garázdálkodó démon sem tartózkodott a káosz szabadjára eresztésétől, akár Drizztet üldözi, akár nem.

Ez az egész nem róla szólt. A *Kőfaragó Pihenőjének* lerombolásáról nem ő tehetett. Az emberek már rég elhagyták volna a helyet, az egész várost, ha Drizzt és korábbi társai, Entreri és Dahlia, meg a többiek nem űzik vissza a tengerbe a sahuagint.

Drizzt arra a másik csoportra gondolt, és újra, egyenként végignézett a Csarnok Vándorain. A hasonlóság több szempontból is nyilvánvaló volt. Mindkét kalandozó társaság tagjai olyan harci képességekkel rendelkeztek, mint kevesen a Birodalomban. Persze, a hasonlóság itt nagyjából véget is ért. Drizzt szíve csordultig telt érzésekkel. Azon kívül, hogy jól bántak a karddal vagy a mágiával, meg azon kívül, hogy félelmetes összhangban tudtak egymás mellett harcolni, ennek a csapatnak a tagjai nem is különbözhetek volna jobban Entreritől, Dahliától meg a többiektől.

Ahogy Afafrenferére és Ambergisre gondolt, Drizzt hangoosan felnevetett. A törpe díjverekedőt csinált a szerzetesből,

azután több erszény pénzt gyűjtött be azzal, hogy rá fogadott, mivel Afafrenfere nem látszott különösebben félelmetesnek. A külső azonban csalóka: a szerzetes kiváló harci kiképzést kapott, főként a pusztakezes küzdelemhez értett, így a magas és sovány Afafrenfere könnyedén legyőzhette a nála jóval természetesebb és erősebb ellenfeleket.

– Mi jár a fejedben, elf? – kérdezte Bruenor. – Mi olyan átkozottul mulatságos?

Drizzt megrázta a fejét. Nem nézett Bruenorra, a tekintete a tágas barlang túlsó oldalán tartózkodó Wulfgarra kúszott. Ha Ámbra és Afafrenfere hirtelen megjelent volna ezen a helyen, hogy küzdelmet szervezzen, amire fogadni is lehet, vajon Wulfgar elfogadná a kihívást? És ha igen, ha kiállna a képzett szerzetessel, vajon melyikük győzelmére lenne érdemes pénzt tenni?

– Nos? – kérdezte Bruenor.

– Wulfgar – mondta Drizzt, inkább önmagának válaszolva, mint a törpének, és biccentett egyet, miközben gondolatban lejátszotta a küzdelmet. Afafrenfere kétségtelenül kiváló képességekkel rendelkezett, ám Drizzt éppen elégszer látta Wulfgar nyers erejének megnyilvánulását ahhoz, hogy soha ne fogadjon ellene.

– Eh? – kérdezte értetlenül a törpe.

Drizzt válasz helyett ismét felnevetett. Miért is ne tette volna? A zord események ellenére, amelyek nem is oly rég lesújtottak Port Llastra, nem engedett teret a gyásznak, a szomorkodásnak – semmiképpen sem, amikor úgy érezte, körbeveszi őt a város lelkülete, amikor ott voltak előtte a jóra való és tisztességes polgárok, telve étellel és vidámsággal; amikor ezen az éjszakán meg akarták ünnepelni azon társaiknak a visszatértét, akikről azt tartották, a drow portyázók áldozataivá váltak.

Egyre többen érkeztek a barlangba, ahogy a mentés – és a hősiess mentők – híre elterjedt.

– Ez egy bánya volt? – kérdezte Regis, aki a Drizzt mellett helyet foglaló Cattie-brie másik oldalán ült.

– Kőfejtő – helyesbített Bruenor, és a falakra, a rajtuk látható vágás- és faragásnyomokra nézett. – Vagy talán egy kicsit mindkettő – tette hozzá, ahogy felfedezte a tágas helyiség végéből kígyózva elinduló alagutat.

A terem túlsó végéből hangos üdvrivalgás hallatszott. Minden tekintet abba az irányba fordult, ahol többek biztatása mellett Wulfgar éppen kiürített egy hatalmas, habzó sörrel megtöltött korsót. A barbár felemelte és megfeszítette az egyik karját; az izmai kidudorodtak, és keményebbnek látszottak, mint bármely szikla, amelyet a törpék csákánya valaha megérintett.

A vidám kiáltozás végighullámzott a helyiségen, a hangzavar ismét visszajutott a négy hőshöz, akik felé három, szélesen mosolygó helybeli tartott teli korsókkal. A város vezetői előre megmondták: egész éjszaka ünnepelni fognak.

– Ambergis sajnálni fogja, hogy nem maradt velünk még egy kicsit, nem jött fel északabbra – jegyezte meg Regis, miközben elfogadta a felé kínált korsót.

– Ezek szerint életben maradt? – hallatszott oldalról a reszelős hangon feltett kérdés.

A társaság tagjai odanéztek. Egy igazán figyelemreméltó lényt láttak, aki félig elf volt, félig tiefling, sötét ruhát viselt és egy olyan csontbotot tartott a kezében, aminek a végére egy aprócska, emberszerű teremtmény koponyáját illesztették. Eléggé megviseltnek és első pillantásra gyengének, betegesnek látszott, ám azok, akik felismerték a ruhája szabását, és érzékelték a botjából előrezgő vegytiszta energiákat, hamar megváltoztatták a vele kapcsolatos véleményüket. Csontos, sovány vállá csapottnak

és ferdének tűnt, a bal mintha hátrébb lett volna, mint a jobb. A bal karját ernyedten lógatta maga mellett, ezért az úgy nézett ki, mintha egy fark lenne, ami a hátából nőtt ki.

Drizzt szeme elkerekedett. Úgy érezte, nyomban kizuhan a székéből.

– Effron? – kérdezte egyszerre az egyformán érzékeny Regis és Catti-brie a drow-tól.

Drizzt összeszedte magát, felugrott.

– Effron! – kiáltotta, és előreugrott, hogy kezet rázzon a varázslóval. A kézrázásból azután ölelés lett, amit a tiefling – aki Draygo Quick otthonában Drizzt cellatársa volt – örömmel viszonozott. – Halottnak hittelek!

– Közel is jártam ahhoz, hogy holt legyek – felelte Effron kissé hátrébb lépve. – Mocskos dr... – Elhallgatott, nyelt egyet, azután másképp fejezte be a szót, mint eredetileg tervezte. – ...driderek!

Drizzt bólintott; eleresztette a füle mellett a szókezdeményt. A körülményeket figyelembe véve akkor sem tiltakozott volna, ha Effron esetleg kimondja: drow-k.

– Én is attól tartottam, hogy már nem éltek – mondta Effron. – Kerestünk titeket a Jeges Szelek völgyének oldalában, de nyomokat se leltük.

– Végső soron jobb is így – mondta Drizzt.

Effron kissé közelebb lépett, Drizzt fülének közelébe tartotta a száját.

– Sajnálom azt, ahogy vége lett közöttünk – suttopta arra utalva, ami Kelvin Halmánál történt azon a bizonyos sötét éjjelen. – Miközben kutattunk utánatok, a törpéket is felkerestük, de nem hallottak felőletek.

– Gondolom, anyád kérése ellenére – mondta Drizzt. Az arcán megjelent egy mosolyféleség, ami azonban rögtön le is

hervadt, ahogy eszébe jutott, milyen véget ért Effron anyja, Dahlia.

Drizzt is visszább lépett, és szélesen elmosolyodott. Rámutatott Wulfgar üres székére az asztal mellett, és kérte Effront, üljön le.

– Nagyon sok mondanivalóm van – közölte.

Effron habozott, de végül így szólt:

– Az anyámról beszélj!

Felhő suhant keresztül Drizzt arcán. Csupán egy pillanatig tartott, de Effron ennyiből is rájött arra, amit tudnia kellett. Bizonytalan mozgással a székhez lépett és leroskadt rá.

Drizzt bemutatta a társait, még Wulfgart is visszahívta az asztalhoz.

– Ő itt Catti-brie? – kérdezte Effron. – Valóban ő az?

– Egyenesen abból az erdőből, amiben aludtunk – próbálta megmagyarázni Drizzt. – Visszatért a világba a hosszú álomból, ahogy mi is.

Effron tetőtől talpig végigmérte a nőt. Az arcán, bármily elszántan is próbálta leplezni, kiütközött a nemtetszés.

– Megtaláltad hát a szellemedet – mondta eléggé szárazon Drizztnek.

Catti-brie bólintott. Drizzt látta rajta, gombóc van a torkában, mert tudta, hogy itt őszintének kell lenniük (neki különös-képpen), és mert tisztában volt vele, ha úgy mesélik el legutóbbi kalandjaikat, ahogy azok megestek, valószínűleg fájdalmat okoznak majd ennek az ifjú varázslónak.

– Ámbra életben van, igen, és Afafrenferével együtt déli irányba tart, majd északkeletre, keresztül a beltengeren – magyarázta Drizzt, miután megemlítette gauntlgrymi útjukat. – Entreri is túlélte a drow-k támadását, de nem tért vissza velünk. Tudomásunk szerint még mindig Gauntlgrymben van, de biztosra

veszem, hogy él... Kevesen tudnak jobban vigyázni magukra, mint Artemis Entreri!

– De megölték az anyámat – mormolta Effron.

Drizzt felsóhajtott, és már éppen válaszolni akart, ám Catti-brie közbeszólt:

– Nem ők. – A hangja olyan éles volt, hogy minden szem felé fordult. – Én tettem – vallotta be.

Ekkor Effron vágott olyan arcot, mint aki azon kapja magát, hogy éppen leesik a székéről. Drizzt visszafojtotta a lélegzetét; valamiféle kitörést várt.

– Ők a halálnál is rosszabbat tettek vele – próbált magyarázkodni. – Azt mondták neki, hogy nem élsz. Entreri biztosra vette, ezzel meghasították a szívét, megtörték a lelkét. Rátámadott Catti-brie-re...

– Nem akartam megölni – mondta egyszerűen Catti-brie. – Egyáltalán nem akartam harcolni vele. Dahlia nem tartozott az ellensége...

– Drizzt szeretője volt – mondta Effron olyan hangon, mintha ez a tény már önmagában meghazudtolná a nő állításait.

Ám Catti-brie úgy vonta meg a vállát, mintha ez aligha számítana. S valóban: nem számított, legalábbis neki nem, és másnak sem, aki józan ésszel bírt gondolkodni.

– Talán féltékenynek kellett volna lennem, amikor a férjem száz éve halottnak hitt? Amikor száz éve már valóban halott voltam?

Effron keményen nézett a nőre. Megpróbált mondani valamit, azután újra, de mintha nem találta volna se a megfelelő szavakat, se a megfelelő hangot. Végül aztán úgy tűnt, kissé lecsillapodott.

– Nem volt az ellenségem – jelentette ki újra Catti-brie. – Ilyesmi fel se merült. De én nem egyszerűen Dahliával harcol-

tam Gauntlgrym tűzkamrájában. Jádepokokat küldött rám. Démoni szemmel harcolt, amit megszállt Lolth úrnő szelleme, én pedig telve voltam Mielikki energiájával. A két istennő bábjai voltunk – ennyi mindenképpen világos a számomra. És akkor, Effron... És ezt teljes bizonyossággal állítom, az anyád, amikor a kezem által meghalt, megszabadult egy átoktól, ami rosszabb még az elmúlásnál is.

– Az élet és a halál között húzódó vonal – mormolta Effron. Lesütötte a szemét. Keskeny arcának cserzett bőrén egy könnycsepp gördült végig. – Oly vékony, de az utóbbi időben a körülöttem lévő sokszor végigmentek rajta.

– Hát, látva ezt a koponyás botodat, meg tudva azt, amit az elf mondott rólad... Neked jobban kell ezt tudnod, mint a legtöbbeknek – szólt közbe Bruenor.

Effron felnézett rá és úgy vont a vállát, mintha azt akarná kifejezni, hogy ő erről igazán nem tehet.

– Tehát azt mondták anyámnak, hogy halott vagyok? – kérdezte Drizzt felé fordulva.

A drow komoran bólintott.

– És bármiféle remény nélkül halt meg – lamentált Effron. – Elveszített téged... – Elhallgatott, és lélektelenül Catti-brie irányába mordult. – Elvesztett téged, őmiatta! És azután tőlem is megfosztották, legalábbis ezt hitte... Nagyon jól ismerem ezt a fájdalmat. Amikor azt hittük, hogy elvesztettük őt Draygo Quicknél, és elvették tőlem nem sokkal azután, hogy ismét egymásra találtunk... – Felsóhajtott, nem bírta folytatni.

– De ha elnézed a népeket, akik most köröttünk ünnepelnek – szólt közbe Regis –, kimondhatjuk, hogy a Port Llast eleni drow támadás végkifejlete jobb lett a vártnál.

– Mert sokan, akiket holtnak hittél, mégis élnek, igaz?

Effron üres tekintettel nézett rá. Nyilvánvalóan képtelen volt a helyzet pozitív oldalát látni. Úgy tűnt, nem is nagyon fogja fel, mi történt.

Regis hátradőlt a székén.

Effron olyan hirtelen, olyan gyorsan fordult Drizzt irányába, mintha támadt volna egy ötlete.

– Hová tart Afafrenfere és Ámbra? Azt mondtad, délre mennek, azután átkelnek a beltengeren. A Suzailba vezető úton haladnak?

– A Vérkőföldek és a damarai királyság felé – felelte Drizzt. – Afafrenfere régi otthonába, a Sárga Rózsa-kolostorba. Legalábbis ezt mondták. Hosszú és veszélyes út, biztos lesznek kitérők.

Effron keményen a széke mellé állította a botját, és abba kapaszkodva gyorsan felállt.

– Akkor arra kérlek...

– Gyere velünk! – vágott közbe Drizzt. Az asztalnál ülő másik négy elkerekedő szemmel bámult rá.

– Az igazságot keressük egy veszedelmes vidéken – magyarázta Drizzt. – Attól tartunk, szükség lesz a pengéinkre... Több királyság sorsa a tét.

Effron szótlánul végignézett a Csarnok Vándorain, úgy pillantott rájuk, mintha sorra felmerné őket. Jelzett Drizztnek, húzódjanak félre, csak ők ketten, hogy négy szemközt beszélhessenek.

– A társaid talán nem találják majd helyénvalónak azt a fajta mágiát, amit én használok – mondta, amikor egyedül maradtak.

– Eléggé toleránsak – felelte Drizzt könnyedén.

Effron azonban megrázta a fejét.

– Jobb lesz, ha megkeresem a szerzetest meg a törpét, vagy ha a saját utamat járom – mondta. – Minket más fából faragtak, Drizzt Do'Urden, ezért most elbúcsúzom tőled. Biztos vagyok

benne, utaink ismét keresztezni fogják egymást, és amikor erre sor kerül, bármilyenek is legyenek a körülmények, tudd, hogy nem vagyok az ellenséged... Sosem lennék az.

– És a barátaimé? – kérdezte Drizzt nyilvánvaló kétkedéssel, majd a legfontosabb részre rátérve megkérdezte: – És Catti-brie-é?

Effron a hallgatásával, kivált annak hosszával elárulta, hogy Catti-brie jelenléte és a nemrég lezajlott események miatt fordít hátat a társaságnak. Nem cipelte tovább magával a dühét, és Drizzt látta rajta, legalább megpróbálja elfogadni a nő magyarázatát.

Azt a magyarázatot, aminek olyan íze volt, mint az avas olajnak.

– Elhiszem a történetét – jelentette ki végül.

Drizzt bólintott. Nem azért, mert Effron bármivel kapcsolatosan meggyőzte volna (még abban sem volt biztos, Effron elhiszi-e neki, amit mondott), hanem azért, mert tudta: az ifjú varázslótól ennél többet igazán nem várhat el életének ebben a fájdalmas időszakában.

– Jobb lesz, ha Afafrenferével és Ámbrával tartok – közölte Effron csendesen.

Drizzt nem ellenkezett. Megveregette Effron vállát, ismét megölelte őt.

– Szépen találkoztunk, szépen elválunk, és újra találkozni fogunk az úton, egy nap – mondta.

Effron bólintott, és kisétált a barlangból, ami a *Kőfejtő Pihenőjeként* szolgált. Nem sokkal később a déli úton haladva elhagyta Port Llastot.

– Mit gondolsz, mennyi időbe telik majd neki, hogy megboszszolja az anyját? – kérdezte Bruenor, amikor Drizzt visszatért az asztalhoz. A törpe viszolyogva rázta meg busa fejét.

– Drizzt azért hívta el, hogy jobban szemmel tarthassa – jegyezte meg Regis a törpének.

– Tényleg azért, elf?

Drizzt nem felelt. Visszatült a helyére, és összenézett Catti-brie-vel.

– Jobb is lesz, ha Effron a többiekkel tart – mondta a nő halkán.

Drizzt bólintott.

– A fájdalom még friss. De miért is ne lenne az? Talán idővel másképp fogja látni a történeteket.

– Nos, elf? – kérdezte Bruenor. Drizzt kíváncsian ránézett. – Tényleg azért hívtad el, hogy szemmel tarthasd?

Drizzt alaposan megrágta a szavait, mert nem kerülte el a figyelmét a törpe vádló hangszúlya.

– Azért hívtam magunkkal, mert barát.

– Olyan barát, akinek az anyját ez a lány ölte meg – felelte a törpe. – Aki ráadásul tud is erről!

– Szóval mostantól nem árt, ha óvatosabbak leszünk miatta? – kérdezte Wulfgar.

– Nem! – tört ki Drizztből a válasz hangosan, habozás nélkül és teljes magabiztossággal.

A másik négyet meglepte a váratlan kifakadás.

– Nem – ismételte a drow sokkal halkabban és szelídebben. Eltöprengett, hogy megvizsgálja a saját reakcióját, és felidézte azokat az időket, amikor együtt volt Effronnal meg a többiekkel, amikor Dahlia karjai közt lehetett. Bonyolult kapcsolat épült ki közöttük, valamennyiük között. Például Ámbrával meg Afafrenferével akkor találkozott először, amikor megpróbálták elfogni, sőt meggyilkolni őt és Dahliát. Egy brutális és véres csatában, amelynek során ő megölte Afafrenfere szeretett szerzetes-társát, Parbidot...

Ám Afafrenfere megbocsátott neki.

Drizzt megértette, ez volt korábbi társaiban a legfontosabb és legérdekesebb. A katasztrófa peremén éltek, a moralitás szélén, de mindegyikük – még Entreri is – vállalta a felelősséget saját tetteiért. Mindig. Ahogy Afafrenfere végül elfogadta, ő tényleg önvédelemből ölte meg Parbidot, egy olyan csatában, amit Parbid, maga Afafrenfere és Cavus Dun többi zsoldosa kezdeményezett. Afafrenfere túllépett a dühén és elfogadta Drizztet társként, sőt megbízott benne.

Biztosra vette, ugyanez fog történni Effronnal is. Az ifjú tiefling, aki már oly sok fájdalomban részesült, biztosan megőrizte igazságérzetét. Nem csatlakozott hozzájuk, mert a sebe még túlságosan friss volt, és mivel úgy gondolta, valahányszor Catti-brie arcára nézne, halott anyja jutna az eszébe.

Talán egyszer, egy másik úton, amikor a sebek begyógyulnak, minden másként lesz.

– Négy társammal már találkoztatok – folytatta Drizzt. – Hadd meséljek róluk és Dahliáról is!

– Én vele is találkoztam – emlékeztette Catti-brie.

– És én is – tette hozzá Wulfgar. – Akkor, amikor a vidám gyilkosokból álló bandád keresztülvágott a népem táborán. Közvetlenül a tavaszi napéjegylenőség előtt.

– Igen, én pedig még korábbról ismertem azt az eszelős elf leányzót. Talán elfelejtetted? – kérdezte Bruenor.

– Akkor hadd mondjak el még többet – válaszolta mosolyogva Drizzt.

– Én jobban ismerem Artemis Entrerit, mint te – közölte Regis. – Nincs szükségem rá, hogy bármi többet halljak felőle.

Drizzt azonban a fejét csóválta.

– Te azt ismerted, aki Artemis Entreri egykor volt – magyarázta. Regis a szemét forgatta, Catti-brie pedig, aki egyszer az

orgyilkos fogságába esett, szintén kétkedő tekintettel nézett rá. – Ez a város, Port Llast ma csupán azért létezhet, mert a mellettem harcolók, a társaim megtettek bizonyos erőfeszítéseket. Együtt űztük el a partról a tengeri ördögöket, és együtt erősítettük meg a város szívét, védelmét. Ha Port Llastban kiejtitek valamelyik régi társam nevét, üdvivalgást és éljenzést kaptok válaszként.

– Még azután is, hogy a drow-k eljöttek ide, és lerombolták a város nagy részét? – kérdezte Catti-brie.

– Igen – jelentette ki Drizzt. – Jót tettünk itt. Sok jót. Még Entreri is. És nem kaptunk fizetséget érte. – Beszéd közben bólogatott, és nem tehetett róla, de mosolygott is.

– Szóval lehet, hogy meg fogod keresni őket, mindőjüket, elf? – kérdezte Bruenor. – Úgy látszik, akkor ránk már nem lesz szükséged.

– Tökéletesen elégedett vagyok a jelenlegi társaimmal – biztosította Drizzt.

– Akkor eredj, hívd vissza azt a sovány, nyomorult fiút, és közben elküldjük Bendőkorgit a törpéért meg a szerzetesért, azután mind együtt elindulunk és megkeressük Entrerit. Ha ők négyen veled vannak, kipucolod Obould kutyáit az Ezüstgyepűkről. Egyedül is megtennéd, velük egész biztos képes leszel rá.

– Valóban jó harcosok, ezt nem tagadom – felelte Drizzt a maró gúnnyal kiejtett szavakra.

– Bah! – horkantott fel Bruenor. Felemelte a karját, azután hátrafordult és hívta a fogadóst. Amikor nem sikerült magára vonnia a férfi figyelmét, felemelte a pajzsát, benyúlt mögé és előhúzott egy sörrel teli mágikus korsót.

Catti-brie felnevetett. Wulfgar felállt és közölte, ő bizony most elmegy és hoz még néhány italt.

– Akkor aztán koccinthatunk a régi társaid egészségére – kacsinthatsz rá a drow-ra. Ezzel javarészt megszűnt az a kis feszültség, ami pár perc alatt keletkezett.

Drizzt ránézett Regisre. Csak ekkor látta, a félszerzet mereven bámulja őt. *Nem, nem is engem* – értette meg. *Nem is engem lát...* Regis valahová a háta mögé nézett, és a jelek szerint mélyen belemerült a saját gondolataiba.

Drizzt története úgy érte a félszerzetet, mint egy kemény ütés, mert korábban ő is ismert kiváló útitársakat, azt megelőzősen pedig másokat, többeket. Regis félig-meddig azt kívánta, bár csak tényleg az történe, amivel Bruenor tréfálkozott: bárcsak elküldenék őt Ámbra és Afafrenfere után. Vajon mi történne, ha újra végiglovagolna a Kalmárok útján, és ismét Doregardo meg a Vigyorgó Pónik mellett találná magát? Mi történne akkor, ha egészen Cormyrig, egészen a Hullócsillag-tenger partjáiig eljutna? Ahogy gondolatban átnézett a víz fölött, lelki szeme előtt megjelent a Topolino-ház, a szíve pedig ismét látta Donnolát. Akaratlan mosoly jelent meg kerubarcán, feljebb húzódtott elegáns bajusza, ahogy az egymás elleni gyakorlopárbajra gondolt, amelynek végén egymás karjaiba zuhantak, és szenvedélyes ölekezésbe kezdtek a padlón...

– Regis? – hallotta valahonnan messziről. Fókuszálta a látását, és megpillantotta Drizztet meg Catti-brie-t, akik furcsálkozó arccal bámultak rá. Rejtélyes mosollyal felelt, majd így szólt Driztthez:

– Ha te megbíazol bennük annyira, hogy velünk tartsanak, akkor én is ezt teszem. Még a varázslóban is. – Felállt, a többiekre nézve megérintette divatos barettáját, és elindult, kísértált a *Kőfejű Pihenőjéből*, elindult Port Llast utcáin. A nap már mélyen a nyugati horizont alá ereszkedett, sorra megmutatták magukat a csillagok, és keleten felfelé tartott a fénylő hold.

Regis eltöprengett, vajon Donnola Topolino is éppen ezt a holdat nézi-e. Talán ő is éppen a múltra gondol. Talán magán érzi a karjait, ahogy ő is az övét?

– Újra együtt fogjuk nézni, ahol felkél a hold, szerelmem – fogadkozott a félszerzet, és visszanézett a fogadónak berendezett barlangra.

Jó darabig nem tért vissza a *Kőfejtő Pihenőjébe*.

– Ma este nem – suttogta, ahogy hátat fordított a helynek. Úgy döntött, ezt az éjszakát nem adja a Csarnok Vándorainak. Ez az éjszaka nem Regisé lesz, hanem Póké, azé a fiúé, aki Ag-larondban volt.

Pók Parrafin felkapaszkodott az egyik közeli tetőre – történetesen ugyanarra az épületre, amelyet Artemis Entreri is megmászott a drow-k elleni küzdelem során –, leült a szélére, belelógatta a lábát a hűs légócéánba.

Nem tudott arról, hogy a keze ügyében, az eresz alá rejtve egy fölöttébb különleges, ékköves tőr lapul, egy orgyilkosfegyver, amely képes arra, hogy elorozza az áldozata életerejét.

Egy tőr, amit korábbi életéből jól ismert. Ez volt az a penge, ami lemetszette az ujját, amikor éppen Artemis Entreri tartotta a kezében...

HARMADIK FEJEZET

TARSAKH KÖNNYEI

– Lorgru, Lorgru – lamentált Sinnafein, ahogy kifulladásra, sajnó lábát dörzsölgetve lepihent az egyik toronyló örökzöld tetején megépített, titkos kunyhóban. A fűрге elfnek általában nem jelentett gondot felkapaszkodni a fán, feljutni ebbe a megfigyelő-állásba, most azonban komolyan megsérült – a férje megvágta a lábát.

Sebet ejtettek rajta és otthagyták, hogy az a feldühödött ork horda lemészárolja.

Ám erre nem került sor. Abban a falkában ott volt Lorgru is, Obould király fia, Sokvessző trónjának reménybeli örököse. Lorgru persze éppen úgy viselkedett, mint a többi ork: meg akarta ölni őt. Az is érthető, miért: drow férjével, Tos'unnal véres ösvényt vágtak a sokvesszei orkok soraiba, miközben kétségbeesetten és elszántan keresték a lányukat.

Ennek ellenére azonban – ügyet sem vetve harcosai hangos ellenvetésére – Lorgru úgy vélte, haszna lehet abból, ha életben hagyja Sinnafeint, ezért visszaadta őt a népének, a Holderdőben – a hatalmas Csillám-erdő legnyugatibb részében – élő elfeknek. Természetesen nem csupán szívjóságból tette ezt: nyilvános

bocsánatkérést követelt, ígéretet arra, hogy a jövőben Sinnafein jó szándékot tanúsít az orkok irányába, és úgy mellékesen egy bizonyos mennyiségű aranyat is.

Mindez párszor tíz nappal korábban történt, és Sinnafein eljutott arra a pontra, amikor már egyáltalán nem értette Lorgru könyörületeségét és azóta végrehajtott tetteit. Az ork seregek megérkeztek Holderdő határába. Több alkalommal is átkeltek a Subrinon, le-lecsaptak az elfek földjeire, kidöntöttek néhány hatalmas fát, tüzet raktak.

Most pedig ez – gondolta Sinnafein, ahogy az elf erdő keleti pereméről Fagyvölgy irányába nézett. Ott is orkok masíroztak, ott is jelentős méretű csapatok táboroztak a Rauvin-hegyek lábainál. De ennek az egésznek nem volt semmi értelme! Itt nem egyszerűen arról volt szó, hogy az orkok nekivágtak, és próbára tették a vidék védelmét, ahhoz pedig túlságosan soknak tűntek, hogy valami kósza törzshöz tartozzanak. Egy ilyen kivonulást nem lehetett komoly tervezés, a mozgások összehangolása nélkül végrehajtani; a haditerveket valószínűleg már jóval azelőtt elkészítették, hogy Sinnafein a testén érezhette Tos'un kardjának harapását.

– Ezek sokvesszei orkok – erősítette meg a feltételezést az ifjú felderítő, Myriel, ahogy felkapaszkodott Sinnafein mellé.

Az elf vezér arca megrándult a hír hallatán. Abban reménykedett, felderítői arra a következtetésre jutnak, hogy itt most egy másik törzs jelent meg, ám ehelyett nyilvánvalóvá vált: csakugyan az ork királyság csapatai vonultak fel.

– Biztos vagy ebben?

– Kétség sem férhet hozzá, úrnőm – felelte Myriel. – Egyesek közülük a Sötét Vesszők Tornyának lobogóit hordják magukkal. Eleinte támadt némi zavar a felderítőink között, mert amikor elég közel jutottunk ahhoz, hogy halljuk az orkok imáit és hadi kántálását, egyszer sem ütötte meg a fülünket Obould király neve.

Sinnafein kíváncsian nézett a fiatal nőre. Az ork hadiparancsnokokat, akik valamilyen oknál fogva nem adtak hálát minden mondatukban a királyuknak, gyakran karóba húzták.

– „Keményagyar hadifőnök”, ez kiáltozzák – tette hozzá Myriel.

– Keményagyar? – suttogta Sinnafein inkább csak magának, mint a felderítőnek. Már hallotta ezt a nevet, bár nem igazán tudta mihez kapcsolni. Kinézett a távoli ork seregére, igyekezett megérteni a helyzetet. Nem Obould király, hanem Keményagyar? Akkor viszont hol lehet Obould, és hol van a fia, az örököse, Lorgru?

Jeges remegés futott végig Sinnafein gerincén, ahogy felidézte magában azt az időszakot, amit fogolyként töltött Lorgru bandájával. A sokvesszei ork herceg világosan megmondta, az a szándéka, hogy visszajuttatja őt Holderdőbe, ám vadabb társai nem igazán helyeselték ezt a döntését. Többször is előfordult, hogy amikor egy-egy alacsonyabb rendű-rangú ork közelített hozzá, Sinnafein már azt hitte, véget ér az élete; úgy nézett ki, ezek a rút lények fogják a saját, mocskos kezükbe venni a sorsát. Mire az ork falka eljutott a Surbrinhoz, Sinnafein egyre többször hallotta, ahogy a harcosok nyíltan kifejezik Lorgrut illető kritikájukat. Meglepte őt az elégedetlenség mértéke, és valósággal sokkolta a herceg ellenlábásainak merészsége.

Akkor egyfolytában az járt a fejében – egyfolytában attól rettegett –, hogy az irányába tanúsított könyörület volt az utolsó kőszikla, amely minden bizonnyal összezúzza majd az Obould érvonala által képviselt idealista terveket.

Az elf gyűlölte az orkokat, sosem fogadta el a Luruar északi vidékein, viszonylagos békében élő bűzös, állandóan hadakozni vágyó lények hatalmas királyságának létjogosultságát. A Garumn-szurdoknál megkötött békeszerződést természetesen

ő is érvényesnek tartotta, és nyíltan sosem támogatta azoknak az elf szabadcsapatoknak a tevékenységét, amelyek felvonultak, hogy harcoljanak a portyázó ork bandák ellen, viszont magában sosem ítélte el a tevékenységüket, sőt mindenkit megbocsátásban részesített, akit ilyesmin kapott. Alig szabott ki rájuk büntetést: a többségüknek így csak némi munkát kellett végeznie, esetleg nyilvánosan bocsánatot kellett kérnie.

Sinnafein értette, miért volt szükség erre a bizonyos békeszerződésre, viszont gyűlölte, hogy létrejött. Abban biztos volt, hogy így még mindig sokkal jobban alakult a helyzet, mint a megállapodás nélkül történt volna.

De az alternatívát valóban egy Sokvessző elleni háború jelentette? Egy olyan háború, aminek az első jeleit most fedezték fel a határokon? Lehet, hogy a Sokvesszőbe tett útja, amikor a lányát üldözte, elősegítette ezt a készülődő tragédiát?

Ha annak idején tudta volna, hogy ez is a lehetőségek között van, ha a fogságba esésekor sejtette volna, hogy fennáll egy ilyen veszély, egészen biztos, hogy harcba száll az orkokkal, akár pusztá kézzel nekik megy, megharapja, leköpi és arra kényszeríti őket, hogy végezzenek vele.

A Csillám-erdő nyugati széle fakó árnyakat vetett a napfénytelen ég alatt az ork seregbe, amely nagyobb volt azoknál, amiket valaha – de legalábbis az eredeti Obould király nagy menetelése óta – összetoboroztak az Ezüstgyepűkön. És ha ez nem lett volna elegendő: egy másik, hasonló méretű csapat jelent meg a mély erdő másik oldalán.

– Ó, Lorgru! – suttogta Sinnafein. – Mit tettél?

Egy pillanattal később kizökkentették a merengésből, ugyanis Myriel vette a bátorságot, és kijavította őt:

– Tos'un. Rá gondoltál, igaz? – kérdezett vissza az ifjú elf felderítő.

Sinnafein lehunyta a személy és mély lélegzetet vett, hogy lecsillapítsa magát, és ne förmedjen dühösen a fiatal elfre. Ő volt a klán vezére, de Holderdő elfjei nem a Sötét Vesszők Tornyának orkjai voltak, és Sinnafein mindig arra biztatta őket, hogy őszintén és nyíltan, félelem nélkül mondják ki azt, ami a fejükben jár.

Myriel közbeszólása megpiszkálta a tudata belsejében rejtőzködő elégedetlenséget; a szavak mintha sószemcsék lettek volna, amelyeket lelki sebeire szórtak. A fia meghalt, a saját nővére, Doum'wielle ölte meg. Doum'wielle elment, Tos'un oldalán hatolt be Mélysötétbe. Annak a Tos'unnak az oldalán, aki évtizedeken át volt a férje, a szerelme, aki végül elárulta őt, aki úgy megvágta a lábát, hogy nem tudott elmenekülni, és így feltartotta az üldöző orkokat, miközben ő és Doum'wielle bemenekültek a mély járatokba.

Myriel nem tett mást, mint hogy hangos szóval kimondta azt, ami mindannyiuk fejében járt. Sinnafein ezzel tisztában volt, így annak ellenére, hogy a szavak fájdalmat okoztak neki, ahogy belenézett saját széttört szívébe, nem cáfolhatta, nem is tagadhata a kijelentésben rejlő igazságot.

Bármilyen katasztrófa is készülődött a szeme láttára, fölöttébb valószínűnek tűnt, hogy Tos'un szerepet játszott benne.

Az elf komor arckifejezéssel rázta meg a fejét.

– Nincs ott semmi keresnivalótok – mondta Bromm királynak, aki kétszáz törpe kíséretében nyolc napja indult el Adbar Citadellából. – Eredjetek délre, haladjatok tovább a Rauvinnál! Az enyéim ott várnak majd rátok a hegyek lábánál. Keresztülvezetnek benneteket az erdőn, egészen a révig. A kompokkal aztán végighaladhattok a Surbrinon, egészen Mithrill Csarnok keleti kapujáig.

– Így meg fogjuk előzni királyi fivéredet – jegyezte meg Tüskés Oretheo, Bromm egyik parancsnoka.

A törpekirály bólintott. Aznap reggel még úgy becsülték, Harnoth légiója egy nappal közelebb van Felbarr Citadellához, mint ők. Ennek csakis az lehetett az oka, hogy Harnoth és harcosai egy föld alatti úton közelítettek a célhoz.

– Akkor bizony üzenünk kell neki – közölte Bromm a parancsnokkal: az elffel, aki a Csillám-erdőből előlépve állította meg a menetoszlopukat.

– Üzeni Felbarr Citadellába? – kérdezte az elf nő. – Ez könnyen kivitelezhető. Emerus király anyám barátai közé tartozik, és valamennyien figyelünk, mióta csak elkezdődött a Sötétedés.

– A micsoda? – kérdezte Bromm és Oretheo egyszerre.

Az elf nyelt egyet, talán kicsit túlságosan is erőltetetten, de Brommnak ez nem tűnt fel.

– A Sötétedés – ismételte a nő az égre mutatva. – Találó elnevezésnek tűnik, nem?

– De, persze, ez is megteszi – felelte Bromm. – Szóval azt akarod, hogy délről kerüljünk meg az erdőtüket, ahelyett hogy az északi úton haladnánk?

– Az északi úton napokra magatokra maradtok, és a végén azt látjátok majd, hogy a Surbrin elzárja az utatokat. Meg hogy a folyó túlsó oldalán egy ork horda szórja felétek az átkokat. A víz túl gyors folyású, a tavaszi olvadás miatt a sodrás is erős, így nem hozhatunk megfelelő kompokat, amiket átkelhettek.

Az ifjú Bromm király csípőre tette a kezét, és a parancsnokai felé fordult.

– Mit teszel hát, Adbar Citadella jó királya, ily távol az otthonodtól, miután így megrekedtél? – kérdezte az elf, miközben a törpék vállvonogatva bámulták egymást.

Bromm király ismét az ifjú elf nőre nézett.

– Te most gúnyolódsz rajtam?

A nő megvonta a vállát és úgy nevetett fel, mintha nem számítana, mit tesz, hogyan értette szavait.

– Megmutatom nektek az utat a csatához, vagy ahhoz, hogy támogassátok Mithrill Csarnokot, ha ezt választjátok... Anyám egyébiránt úgy hiszi, ennek kell megtörténnie – magyarázta. – Természetesen üzenni fogunk Emerus királynak és az ikerfivérének is.

– Mindkét király távol kerül az otthonától – szólalt meg figyelmeztető hangon Konok Chayne, a törpék egy másik tisztje.

– Badarság! – szállt vitába vele az elszánt Spikes. – Adbar védelme erősebb, mint az óriási szorítókiégő ölelése!

– *Ez badarság!* – harsogta a másik tiszt, mire Oretheo fenyegetően összeráncolta a homlokát.

– Nekem mennem kell – közölte az ifjú elf, amikor látta, Bromm továbbra is tanakodik magában. Megfordult, hogy távozzon.

– Dél? – szólt utána Bromm.

– A Rauvin lába a Fagy-völgyben van. Onnan egyenesen nyugatnak tart a vonulat, benyúlik a Holderdőbe – tájékoztatta az elf.

– Anyád ezt tanácsolja?

– Igen, ez Sinnafein, a Csillám-erdő úrnőjének tanácsa – hangzott a válasz. – Ez a leggyorsabb út Mithrill Csarnokba.

– Jól van, akkor arra megyünk – döntött Bromm király. – Add át üdvözetemet Sinnafeinek, ifjú hölgy... Mi is a neved?

– Doum'wielle – felelte az elf mosolyogva. – Holderdei Doum'wielle vagyok.

– Örülök, hogy megismerhettelek – mondta Bromm király. Az elf nő bólintott. – Mondd meg anyádnak, hogy Adbar Citadella

hajlandó megfélekedezni a korábbi kellemetlenségekről, és továbbra is hű marad az ő barátaihoz.

Az ifjú elf bölintott, ismét elmosolyodott, azután elsietett – szempillantás alatt eltűnt a Csillám-erdő bozótjában.

– Erőltetett menet lesz – mondta a király Oretheónak. – Üzenünk Harnothnak, fordítsa vissza a seregét Adbarba, mi pedig megerősítjük Connerad király helyőrségét. El tudnék viselni egy kis csatározást!

– Értettem! – felelte a parancsok, a többiek pedig szinte kivétel nélkül bölintottak, hogy tudomásul vették az utasítást.

– Szóval most odamegyünk, hogy átadjuk az ostoba Bromm jókivánságait Sinnafeinnek? – kérdezte Doum'wielle drow apja, amikor a nő elérte a pozíciójukat, az erdő szélétől nem messze, egy sűrű fenyvesben lévő kis tisztást. A hely elég közel volt ahhoz, hogy a fákra felküldött sötételf őrszem tisztán láthassa a Csillám-erdő határán túli törpecsapatok mozgását.

A Tos'un mellett álló varázsló, Ravel Xorlarrin elvigyorodott.

– Nem úgy tűnt, mintha a törpe különösebben aggódna Sinnafeinért. – Doum'wielle felvett egy elmélkedő pózt és belement a játékba.

Tos'un Arngo bölintott és elmosolyodott. Magában megállapította, a lánya tökéletes magabiztossággal igazodott a drow szokásokhoz. Reflexszerűen a Doum'wielle derekára kötött kardra nézett; gyanította, Khazid'hea továbbra is komoly szerepet játszik a lány viselkedésének drámai átalakulásában.

– A törpék délre fordultak – hallatszott a jelentés fentről, a fáról.

– Gondolom, hamarosan sor kerül egy formális bemutatkozásra – mondta Doum'wielle.

– Én meg azt hiszem, Arauthator elintézi ezt helyettünk – jegyezte meg Ravel, és arrébb sétált.

Doum'wille utánaindult, ám Tos'un visszatartotta, mert néhány pillanatig kettesben akart maradni vele.

– Jól csináltad, kicsi őzem – gratulált, azután megölelte a lányt. Közben elnézett mellette, a Csillám-erdőt figyelte. Sinnafeinre gondolt és az életre, amit ott ismert meg. Mint már oly sokszor, újra elmondta magának, hozzá sosem illett az efféle létezés, ám ha a szíve mélyére tekintett, akkor nem tagadhatta le, élvezte az elfek között töltött csodás évtizedeket, jólesett neki szeretni Sinnafeint, és boldog volt, amikor világra jöttek a gyermekei.

Tierflinre, a fiára gondolt.

Doum'wille ölte meg Tierflint – ez volt a vége annak a versengésnek, amit ő, Tos'un indított el; ez volt a vége a küzdelemnek, ami azért a kardért folyt, amit most Doum'wille hozdozott.

Tos'un megdörzsölte Doum'wille hátát, azután lejjebb csúsztatta a kezét, megérintette Khazid'hea markolatát, és máris megkapta a zord választ. Ám ugyanott rálelt a nosztalgia és a fájdalom gyógyírjára, mert amikor megérintette, az érző kard azonnal a dicsőség és a vagon kusza látomásait tömte az elméjébe. Nem voltak ezek világos, jól kivehető képek, de a lényegét így is érzékelte. Egy bödön aranyérme. Üdvrivalgó tömeg, vagy valami hasonló... Nem is képek voltak, inkább csak érzetek a vén sötétfelf elméjében arra vonatkozóan, hogy az úton, amin most halad, előbb-utóbb el fog jutni valamilyen boldogsághoz, nagyobbhoz, mint amit valaha megtapasztalt.

– Én mondom, fagyott! – kiáltotta túl a törpék felderítője a társai kacagását.

– Hogyan lehetne fagyott, te tökfilkó? – kérdezte Tüskés Oretheo. – Nyár közepe van.

– Az igaz, de hogy lehet az ég ilyen fekete, amikor dél van? – kérdezett vissza a felderítő.

– Azt mondd, egy fagyott tó. – Bromm megcsóválta a fejét. – Hát, akkor menjünk oda és nézzük meg, amit látni lehet! – A parancsnokai felé bólintott, akik kiadták a megfelelő utasításokat. A háromszáz harcosból álló csapat rendezetten folytatta a vonulást, kemény ütemben masírozott át a Rauvin-hegyek sziklás lábain. Késő délutánra sikerült megtenniük tíz mérföldet, sikerült eljutniuk arra a helyre, amiről a felderítőjük beszélt.

Amikor meghallották a vízesés jellegzetes robajlását, már tudták, közel vannak. Hamarosan meglátták a leomló áradatot, amely a magasból érkezőn szinte azonnal eltűnt a hegy egyik sziklás kiszögellése mögött.

– Fagyott! – horkant fel Tüskés Oretheo.

– A tóról mondták, nem a vízesésről – emlékeztette Konok Chayne.

– De hogy fagyhat be a tó, ha a víz lefelé zuhog? – vitázott Oretheo.

– Minél feljebb megyünk, annál hidegebb van. Vagy te ezt nem tudtad? – Miközben Konok Chayne beszélt, a menetoszlop éle már mászni kezdett felfelé, a sziklagerinc irányába.

A mászók egyszerre fordultak vissza a fő csapat irányába, és meglepetten kiáltoztak. Bromm király félretolta maga elől a vezéreit, felmászott a köveken, és lenézett a befagyott tóra. A zuhatag vize egy nyílt résznél hullott alá; a keletkező hullámok vékony, átlátszó réteget alkottak a jég fölött.

– Szakállas gnóm legyek! – kiáltott fel Spikes parancsnok.

– Éppenséggel elég ostoba vagy hozzá – mormolta maga elé Konok Chayne.

Bromm ügyet se vetett a vezéreire, elindult lefelé, a víz irányába. Intett az egyik, közelben álló őrnek, aki előrement és a lándzsáját felemelve, kemény mozdulattal beledöfött a vízbe. A felső réteg folyékony volt, de ez nem lehetett vastagabb, mint egy törpe körme. Az átlátszó burkolat alatt a lándzsa hegye kemény jéghez koppant. A törpe ismét döfött, megkaparta egy kicsit a szilárd felületet, és megállapította, nem csupán egy jégdarab az, amit lát.

– Hogyan...? – kezdte Bromm király, de a többiekkel együtt ő is meglepetten visszahőkölt, amikor azt látta, hogy a tóból, a jég-réteg szélén buborékok törnek fel, és a kemény felszint beborító víz új jégréteggé kristályosodik.

– Varázslat lenne? – kérdezte Konok Chayne.

– Ha az, nem ismerjük – felelte Bromm és Oretheo egyszerre. Egymásra néztek, megvonták a vállukat.

– És nem igazán tetszik – közölte Bromm király. A parancsnokai felé fordult. – Kerüljük meg a tavat! Gyorsan! Egyenesen a Csillám-erdő felé tartunk!

– Tán megbír minket a jég. Tán keresztülszúszkálhatnánk rajta – vélte Tüskés Oretheo, de rögtön meg is bánta, hogy ilyen tanácsot adott, ahogy észrevette, a többiek, köztük Bromm király is, milyen döbbenet, sőt gúnyosan néznek vissza rá. – Kertülünk – bólintott, amikor Bromm nekilátott, hogy elmagyarázza neki a helyzetet. Gyorsan félrehúzódott.

A törpék serege elindult felfelé a kis tó északi partja mentén. A Csillám-erdő északon és nyugaton terült el előttük. Már a távolság felénél is többet megtették a tó körül, amikor a metenoszlophoz eljutottak az előőrs első kiáltásai.

– Orkok!

– Bah! Banditák – horkantott Bromm király. – Végezzetek velük! Mindjünkkel!

– Ezek nem banditák – felelte Konok Chayne komoran és olyan hangsúllyal, hogy a közelében lévők mind ránéztek, majd valamennyien követték a tekintetét. Mind a tó túlsó oldalára, délnyugati irányba fordultak, arrafelé, ahol sötét alakok gyülekeztek a parton.

Ekkor már Bromm és a többiek is megértették, ezek nem lehetnek banditák. Meg kellett érteniük, mert látták, a velük szemben állók csapata jóval nagyobb, mint a sajátjuk.

– Domathoin nevére, mit keresnek ezek a disznóképű patkányok itt, a Fagy-völgyben? – kérdezte a törpekirály. A körötte állók bólogattak. A kérdés jó volt, ahogy az is, vajon hogyan juthatott be egy ekkora sereg erre a védett helyre. A Fagy-völgyet északon és nyugaton a Csillám-erdő, az elfek hazája határolta, míg délen a Rauvin-hegység állt, az a vidék, amelyre Harckoronás Emerus király és harcedzett törpékből álló légiói felügyeltek.

Bromm király eltöprengett. Vajon áll még Felbarr Citadella? És ha nem, akkor vajon miféle csapda várhat arrafelé tartó fiérére?

– Én azt mondom, semmi jót – szólalt meg Konok Chayne. Bromm király értetlenül nézett rá.

– Azt kérdezted, mit keresnek itt a disznóképűek – magyarázta Konok Chayne.

– Úgy kérdezte, mit keresnek itt a disznóképű patkányok – jegyezte meg Oretheo.

– Undorítóak ezek mind, bárhog is nevezzük őket – jelentette ki Chayne.

– Váltól csípőig, én általában úgy szeretem széthasítani őket. – Oretheo megmarkolta a bárdját. A körülötte állók üdvrivalgásba kezdtek.

– Bah! Kétszer annyit levágok, mint te – közölte Konok Chayne, mire a saját harcosai őt is megéltenezték.

– Bah! De a te anyád egy üregi nyúl volt! – üvöltötte Tüskés Oretheo. – Háromszor annyit levágok, mint te!

Egymás előtt álltak, egymást bámulták, és úgy előredőltek, hogy szinte összeért az orruk. Kihívó szavakat ordítottak a másik képébe, szópárbajukkal hangos rikoltozásra ingerelve nézőiket.

– Itt vannak! – kiáltotta az egyik törpe, mire mindenki az orkok seregére nézett.

A sereg, amely egyenes támadást indított a tó jegén keresztül.

– Ezek még ahhoz is hülyék, hogy tudják: nyáron nem fagynak be a tavak? – kérdezte Oretheo.

Nem mondta ki, de társai többségéhez hasonlóan ő is abban bízott, hogy a jég beszakad a támadók alatt, és az ork harcosok kivétel nélkül vízbe fúlnak. Ebben reménykedett, ám volt egy gondolat, ami aggasztotta. Vajon előfordulhatott, hogy éppen az orkok használnak varázslatot, esetleg azzal a céllal, hogy a jég segítse őket a harcban? Ha ez történt, nagyon erős mágia lehetett a birtokukban.

– Alakzatba! – adta ki a parancsot Bromm király. – És ne hogy kirohanjatok eléjük arra az átkozott jégre!

A törpék osztagai precízen, az évek során beléjük ivódott fegyelemmel összerendeződtek és létrehozták a megfelelő formációkat. A pajzsosok falat alkottak a három harci négyszög első sorai előtt. A pajzsosok mögött a számszeríjasok várakoztak. A középső négyszög mögött a király Ádázttörpe brigádja (a Zsigerontók adbari megfelelője) helyezkedett el. A brigád harcosai megitták erős hatású italukat, és nagy erővel összeugrottak, vagyis végrehajtották a „vérpezsdítésnek” nevezett műveletet.

– Ötös csoportokat alkotunk! – kiáltott fel a brigád vezére, akit az adbari törpék többsége egyszerűen csak Roppantónak nevezett. – Kettő fut, három repül!

– Én repülök! – A királyi Ádáz-törpék osztagának valamennyi tagja önként jelentkezett a nehezebb feladatra. Heves vita alakult ki, mivel senki sem akart engedni, senki sem akarta vállalni a futók feladatát.

Ahogy az orkok elérték a törpék védelmi pajzsfalát, az Ádáz-törpék futóinak az alakzatok között előretörve kellett támadást indítaniuk ellenük. Közben a repülők is átvetődtek a pajzsok fölé, valahogy úgy, mintha eleven lövedékek volnának. A védőfalon belül máris felálltak a „törpelódítók” – ezek a párosok a második sorban helyezkedtek el. Mindegyik párost erős, fiatal törpék alkották, akik egy vastag deszkát tartottak vízszintesen kettejük között. A repülő Ádáz-törpe felugrott erre a deszkára, amit a lódítók vele együtt a magasba lendítettek. A repülő elrugaszkodott, és így jutott át az alakzat első sorát alkotó pajzsosok feje fölé.

Bromm király széles vigyorral figyelte a brigád tagjainak elhelyezkedését, és büszkén, elismerően bólintott, amikor megálapította magában, harcosai milyen precízen hajtják végre a feladatukat.

– A jeledre lőjtek! – kiáltott oda Konok Chayne parancsnoknak, aki bólintott és azonnal kiadta az utasítást a számszeríjasoknak. A tó partjáról nyílveszőfelhők száguldottak át a befagyott tó fölé. Az orkok még távol jártak, ám a számszeríjak kifejezetten messzire hordtak. Igaz, a lövészek nem célozhattak pontosan, de a rohamozó orkok oly sűrű tömeget alkottak, hogy szinte lehetetlen volt elvéteni őket.

Bromm király ismét bólintott, ahogy látta, sorban hullanak az orkok. A mosolya szélesebbé vált, amikor azt is felfedezte, hogy a támadók közül sokan képtelenek időben lefékezni, és a jégen továbbcsúszva felbuknak az előttük elzuhanó meglöttek testében. Brommnak azonban nem voltak illúziói: összehasonlí-

totta a közeledő sereget a sajátjával. Az orkok nyilvánvalóan legalább ötszörös túlerőben voltak. A király elképzelni sem tudta, hogyan juthatott be a Fagy-völgybe egy ekkora sereg úgy, hogy Csillám-erdő elfjei nem is tudtak róla.

Vagy talán arról van szó – töprengett Bromm –, hogy Sinnafein elődegesen emiatt az ork sereg miatt küldött ide minket? Véresre rágszálta az ajkát, miközben fontolóra vette ezt az idegesítő lehetőséget, ám hamar kisöpörte a fejéből az ezzel kapcsolatos gondolatokat. A törpéi meg fogják nyerni ezt az ütközetet. Ahogy a még mindig közeledő ellenséges seregre, a második brutális nyílzáporban elhulló orkokra nézett, tovább fokozódott a magabiztossága. A törpék egyértelműen jobb fegyverekkel, jobb páncélzattal rendelkeztek, képzetebbek és tapasztaltabbak voltak; szinte biztosra lehetett venni, hogy az adbari légió ork vérrel borítja majd be a tó jegét.

És akkor a magasból megérkezett az első sziklatömb.

A lövedék a bal szélső alakzat első sorának közelében zuhant alá, három pajzsot zúzott szét és két törpét ölt meg. A törpék felülvoltáltak, amikor felfogták, az ellenség nem várt módon támad rájuk, pár pillanattal később viszont már egészen mást ordítottak:
– Óriások!

A törpék egyre hangosabban bömböltek. A harcosok egymást figyelmeztették a szemközti hegy sziklás oldala irányából feléjük zúgó szikladarabokra, és egyre többen voltak közöttük olyanok, akik felfedezték az emelkedőkön mozgó alakokat, a gigantikus, kék bőrű, humanoid lényeket, amelyek nem lehettek mások, csakis az Ezüstgyepűkön élő törpék leggyűlöltebb ellenségei közé tartozó fagyóriások.

A behemótok láttán, a sziklalövedékek röptét és célba érését kíséző süvítés és robaj hallatán az orkok újult erővel folytatták a támadást.

Bromm törpéi szétszóródtak, a korábban feszes alakzatokat szétmállasztották az égből érkező sziklatömbök. Nem kellett sok idő ahhoz, hogy Adbar ifjú királya megértse: a teljes katasztrófával kell szembenéznie. Ha a harci négyszögek nincsenek a helyükön, az orkok pusztán a számbeli fölényüket kihasználva képesek lesznek arra, hogy elsöpörjék a törpéket, még hozzá elég hamar.

– Vissza! Sorokat alkoss, hátrafelé húzódj! – kiáltott fel Bromm király. – Kerüljünk ki az óriások hatósugarából!

– Anyátok szőrös hátára! Vissza, vissza, felsorakozni! – üvöltötte Konok Chayne. Ez volt az utolsó parancs, amit kiadott, mert a fagyóriások által elhajított egyik sziklatömb egy pillanattal később fejbe találta, és ráloccsantotta az agyvelejét fénylő páncéljára.

A zűrzavar és a sziklazápor ellenére – a törpék látták, rengeteg óriás van odafent, a hegy oldalában – Adbar Citadella tapasztalt, harcedzett veteránjai tartották az új alakzatot és nem veszítették el bátorságukat. Az Ádázttörpék villámgyorsan körbejártak, segítettek a sebesülteknek, hátrahúzták őket, ahogy az alakzatok visszavonultak, és közben megpróbálták elkerülni a sziklalövedékeket.

A legelöl haladó orkok közben elérték a tó partját, lecsúsztak a jégről és eszeveszett iramban a visszavonuló csapatok irányába rohantak. A jelenlétük jottányit sem zavarta az óriásokat: a sziklák tovább zuhogtak, válogatás nélkül orkra és törpére, az összecsattanó csapatok vonalaira.

– Öljétek őket, de hátráljatok! – kiáltott fel Bromm király, és a parancsnokai továbbították az utasítását a vonalak mentén. A király világosan látta: ahogy a csapatok mozognak, a sziklák egyre nagyobb valószínűséggel zuhannak orkokra. Ezt persze az orkok is tudták. Amikor felnézett a hegyoldalra, Bromm azt lát-

ta, hogy az óriások is felfogták, mit tesznek. Többen közülük abbahagyták a sziklák hajigálását, és már jó néhányan elindultak lefelé a kanyargós ösvényeken.

Bromm király bólintott, hátranézett, északi irányba, a Csillám-erdő felé fordult. Biztosra vette, hogy be tudja vinni a seregét a fák közé, mielőtt az óriások belevetik magukat a csatába. Ha ott, az erdőben esetleg egy nagyobb elf csapat rejtőzik, talán még meg lehet változtatni az összecsapás kimenetelét.

Ám ehhez a törpéknek először meg kellett szabadulniuk a macskul támadó orkoktól, és futásnak kellett eredniük az erdő irányába. Bromm már azt is tudta, hogyan lehet megoldani ezt a problémát. Az Ádázttörpéket szólította – arra gondolt, összetereleli és rájuk küldi őket az orkokra, törjék meg az arcvonalukat, kényyszerítsék őket hátrálásra.

Az Ádázttörpék összegyűltek, de amint ez megtörtént, Bromm tompa, mély morajlást hallott a lábai alól. A törpék és az orkok is megtorpantak, abbahagyták az öldöklést és körbenéztek. A talaj először csak megremegett, de azután egyre hevesebben rázkódott.

Brommnak sikerült megállapítania, honnan ered a hang. Tekintetét a fagyott tó felé fordította – éppen időben ahhoz, hogy lássa, amint a jég elszakadt a part vonalától, és egy hatalmas tábla ferdén felemelkedik. A jégtáblán tartózkodó orkok egymásba ütközve, fegyvereiket elejtve, felszerelésüket szétszórva csúszni kezdtek lefelé. Bromm király szíve egy pillanatra örvendeni kezdett – arra gondolt, váratlanul segítséget kapnak valahonnan, valaki a megmentésükre siet. Talán az ikerfivére és a felbarri törpék hozták létre ezt a csapdát az orkok számára, holmi ravasz masina, esetleg mágia alkalmazásával.

Nem így történt. A király egy szívdobbanásnyi idővel később rájött erre, és amikor megértette, mi okozta a jégtábla különös mozgását, elakadt a lélegzete. A szíve is megállt pár pillanatra,

amikor meglátta a ferdén álló, fehér és síkos tábla alól kiemelkedő, gigantikus fejet.

Egy fehér sárkány fejét!

Kétszáz törpe üvöltött fel egyszerre, és legalább ezer ork kezdett üdvrivalgásba. Mert igen, éljeneztek, annak ellenére is, hogy a társaik halálos veszedelemben kerültek a jégen, hogy sok halottuk és rengeteg sebesültjük volt, hogy számos társuk ott vergődött a szilánkosodó jégen.

Éljeneztek...

A hatalmas fehér wyrm a levegőbe emelkedett. Fényes bőrszárnyairól vízcseppek és jégdarabok peregtek alá.

– Királyom! – kiáltott fel néhány törpe

Brommnak abban a rettenetes pillanatban csupán egyetlen megoldás jutott eszébe.

– Fussatok! – üvöltötte torka szakadtából. – Meneküljetek! Az erdőbe! Fussatok!

A törpék felbontották az alakzatokat és északi irányba rohantak. Mind, kivéve a király Ádáztörpéit, akik szorosan egymás mellé állva, komoran bólintottak. Tudták, hol a helyük, és elfogadták a nekik szánt sorsot.

– Zúzz! – kiáltották egyszerre, és miközben a seregük többi egysége visszavonult, ők támadást indítottak, bevetették magukat a felszakadozott ork vonalakon támadt résekbe, ütöttek és vágtak, haraptak és rúgtak – száz sebet is kaphattak, akkor sem álltak meg.

Bromm király nem akart elmenekülni. A helyén maradva nézte a mellette elrohanó törpéket, némelyiküket észak felé taszította.

– Menned kell, királyom – zihálta Tüskés Orettheo, ahogy odarohant hozzá és megragadta a karját.

– Ötven harcosom halott, és még ötven fog elesni... Ha szerencsénk van – mormolta Bromm.

– De ha a második ötven közül az egyik Bromm király, akkor ez valóban Adbar legsötétebb napja lesz – tiltakozott a parancsnok, maga után húzva Brommot.

A király megpróbált ellenállni, de nem erőlködött különösebben. Végül rezignáltan bólintott, megfordult és futásnak eredt. Néhány lépést tettek meg csupán egymás mellett, amikor árnyék vetődött rájuk – egy feketébb folt az alig derengő nap félhomályában. S az árnyék növekedett, minden oldalon szélesebbé vált.

A sárkány lejjebb ereszkedett.

– Jobbra és balra! – kiáltott oda Oretheo a királynak, akit balra taszított, miközben ő maga jobbra lódult.

Oretheo megfordult, és durva sértéseket üvöltött a sárkány irányába – azt akarta, hogy őt vegye üldözőbe a bestia; azt akarta, hogy Bromm királynak módja legyen elmenekülni.

Am a sárkányt ilyesmivel nem lehetett összezavarni: a király irányába ereszkedett tovább, és oly sebességgel haladt, hogy a levegő szinte széthasadt a közelében.

– Ó, te ocsmány, férges halcsali! – bömbölte Tüskés Oretheo kétségbeesetten, ahogy a bestia közelebb került Bromm királyhoz. Még folytatta volna, de a szavak a torkán akadtak, ugyanis rájött, a sárkány nincs egyedül.

Valaki ült a hátán.

Egy drow.

A törpe eltátotta a száját – éppen akkor, amikor a sárkány is kinyitotta a pofáját. A bestia torkából fehér fagyfelhő tört elő. A jeges sugár oly hideg volt, hogy akár nyáron is képes lett volna befagyasztani egy tó vizét, és oly erősnek bizonyult, hogy a földre taszította a királyt. Bromm elvágódott, és ott helyben mozdulatlanra fagyott.

A sárkány továbbrepült, de lovasa leugrott a hátáról. Nem zuhant lefelé, hanem szelíden – bizonyára mágia segítségével –

lebegett a talajra. A hatalmas wyrm felrikoltott; a félelmetes, metsző és erős hang hallatán körös-körül a fülükre szorították a kezüket a törpék, az orkok, az óriások.

Tüskés Oretheo megbotlott. A királya nevét kiáltotta, félig futva, félig mászva vergődött előre, míg végül sikerül visszanyernie az egyensúlyát. Közben a drow is közelebb ért Bromm-hoz – a jelek szerint ő egyáltalán nem sietett.

– Te kutya! – kiáltotta Oretheo, és bárdját magasra emelve Bromm fölé vetődött.

A drow elmosolyodott, és könnyed mozdulattal kitért a támadás elől. Még annyi fáradságot sem vett, hogy felemelje különös, áttetsző pajzsát. Oretheót továbbvitte a lendülete. Ismét elvesztette az egyensúlyát, végigterült a földön, de felugrott és azonnal visszafordult.

A látványtól megállt a szíve. Az ork horda időközben egész közel jutott. Lassan befejeződtek a harcok. A drow nyugodtan várakozott a földön fekvő, jeges kristályokkal borított törpekirály mellett.

– Szaladj el, törpe! – vetette oda a drow. – Fuss, és mondd el a tiednek, hogy eljött a drow, hogy eljött Sokvessző, és ez a föld a miénk!

Tüskés Oretheo értelmetlen hörrenéssel válaszolt, és ismét a drow-ra vetette magát.

A sötételf ezúttal nem tért ki. Felemelkedett a pajzsa, amely ettől a mozdulattól mágikus módon nagyobbá változott. Oretheo bárdja keményen lecsapott a felületére, de az ütközés erejét tompította a pajzs varázsenergiája. A törpe megpróbált visszahúzódní, de tapasztalnia kellett, hogy a fegyvere éppen csak megmoccan – mintha a széles penge valami elképesztően sűrű szirupba mélyedt volna.

Nagy árat fizetett csodálkozásáért és késlekedéséért. A drow fegyvere – egy kard, aminek a pengéjét mintha csillagpettyeket

tartalmazó, áttetsző üvegacélból készítették volna – vízszintesen előrevágott, azután felfelé mozdult. A vágás tökéletes volt: a penge keresztülmetszette a törpe csuklóját, levágta az alkarról a kézfejet.

A kezétől és a fegyverétől megfosztott Oretheo hallotta az orkok bömbölését, a sárkány süvítő üvöltését. Rádöbent, a villámgyorsan mozgó drow a háta mögé került. Csupán egy szempillantásnyi ideig érezte a fájdalmat, amit a lábai hátsó részébe belemetsző, különleges penge okozott neki. Mire észbe kapott, már térden állt. Nem tudta, hogyan. Nem tudta, miért...

– Keményagyar nem ölte meg – mondta Doum'wielle az apjának és Ravelnek, ahogy a Csillám-erdő széléről végignézték a félelmetes jeleneteket. Odakint a mezőn, a tó mellett az ork sereg Keményagyar nevét kántálta, a légiónyi óriás pedig hangosan röhögött, ahogy a zömök hadifőnök a mozdulatlanul heverő törpekirály fölé hajolt.

– De talán megteszi – felelte Ravel előremutatva.

Keményagyar belerúgott a mozdulatlan törpébe, az azonban erre sem reagált. A hadifőnök elégedettnek látszott. Előrenyúlt, lerántotta és félrehajította Bromm sisakját. Belemarkolt a törpe hajába, keményen hátrarántotta a fejét, hogy megfeszüljön a nyaka. Felemelte a másik kezét, íves mozdulatot tett vele. Hosszú, fűrészkes pengéjű kése felmetszette a király torkát. A légiók harcosai üvöltöttek a gyönyörtől. A könyörtelen ork nem érte be ennyivel: addig-addig mozgatta a kését, míg sikerült elválasztania vele a fejet a nyaktól. Ekkor felegyenesedett, a magasba emelte a levágott fejet (a nyakcsonkból ömlött a vér), hogy minden harcosa láthassa és örvendhessen.

A sereg fölött ismét megjelent a sárkány, Arauthator. Megjelent, felüvöltött, sebesen aláereszkedett. Tiago Baenre fehér haja vadul lobogott a zuhanás során.

- Élvezi a játékszereit – jegyezte meg Ravel Xorlarrin.
- Mármint Tiago vagy Arauthator? – kérdezte Tos'un Armgo.
- Igen – nevetett Ravel.

Keményagyar a foglyokhoz vitte a levágott fejet. A foglyokhoz, akik között ott volt a törpék egyik parancsnoka is. A három elf a viszonylag nagy távolság ellenére is tisztán hallotta a hadifőnök hangját.

– Eredj, mondd meg Adbar törpéinek, maradjanak a vacukon! – bömbölte Keményagyar a törpe arcába. – Ha előjötök, Sokvessző felségterületére érkeztek, és rögvest meghaltok! – Oretheo arcába vágta a halott király levágott fejét, majd sarkon fordult és diadalmasan bömbölni kezdett. Néhány ork felnyalábolta a sebesült Oretheót, meztelenre vetkőztették, szorosan hátrakötötték a kezét, és nagyot taszítva rajta elindították észak felé. Botorkált, többször is elesett, és Doum'wielle látta, hogy sír, látta, hogy újra és újra összerándul az arca, miközben a háta mögött iszonyatos módon, egymás után kivégezték a fogásba ejtett törpéket.

Doum'wielle undorodva csóválta meg a fejét, de elméjében Khazid'hea közölte vele, ennek így kell történnie.

Annyira elbizonytalanodott, hogy hinnie kellett a kardnak, amibe éppen emiatt egyre elszántabban kapaszkodott. Hinnie kellett azt, amit az elméjében hallott, mert ha nem ezt teszi, akkor biztosan hátrébb húzódik, hogy szélesedjen a látótere, hogy meglássa, neki mi a szerepe ebben az egészben – mi volt a szerepe attól kezdődően, hogy megölte a fivérét, Tierflint, hogy elment Mélysötétbe és visszatért onnan, és annak, hogy a lelkiismerete mindezt nem élte túl.

Kiszáradó torokkal nyelt egyet.

Magán érezte Ravel tekintetét és tudta, éppen megítélik. Tisztában volt vele, ha a gyengeség jeleit mutatja, annak nemcsak ő, de az apja is kárát látja majd.

– Idióta törpék! – mondta. Kiköpött és elindult, hogy mélyebben behatoljon a Csillám-erdőbe.

A Sötét Vesszők Tornyának erős cölöpkapui nyögve, csikorogva tárultak szélesre a közeledő légió előtt. Mindkét kapuszárnynak tucatnyi ork vetette neki a hátát. A magas őrtornyokból egyetlen szó sem érkezett; súlyosnak érződött a furcsa csend, amit az érkezők váratlan felbukkanása teremtett.

Obould király meggyilkolása óta tapintani lehetett a feszültséget a Sötét Vesszők Tornyában. A harc szinte azonnal elkezdődött a néhai király számos fia között. A küzdelemben azok is részt vettek, akik állították ugyan, de bizonyítani már nem bírták, hogy az ő vérvonalából származnak, még a névtelen anyák által szült fattyak is a jussukat akarták. A nagy felfordulásban az orkok közül sokan Lorgrutól vártak iránymutatást, mivel ő volt a trón megnevezett örököse, de szép számmal akadtak olyanok is, akik más irányba fordultak.

Azt beszéltek, persze csak halkán, hogy maga Lorgru követte el a gyilkosságot. Ez önmagában véve még nem feltétlenül lökte volna le őt a trónról, viszont ott volt az a másik pletyka is, amely szerint Lorgru nemrég könyörületesen mutatkozott egy *elffel* szemben.

De már döngtek a hadidobok, elkezdődött a háború, amit annak a Sinnafeinnek a népe ellen vívtak, akit Lorgru visszaeresztett a Holderdőbe. És Lorgru ellenezte ugyan a hadidobok megszólalását, de a felfokozott feszültségben a döntések egyre

erősebbé, egyre hangosabbá váltak – felerősítette őket a sok ezer ork nehéz lépteinek dobbanása.

Most pedig visszatért Keményagyar hadifőnök, legalábbis a Sötét Vesszők Tornya felé masírozó sötét sereg feje fölött lobogó zászlók erre utaltak. Miután megpillantották ezeket a lobogókat, az orkok hosszú ideig vitatkoztak, vajon kinyisák-e a kaput Keményagyar előtt, mivel a hadifőnök szembe-szegült Lorgru határozott parancsaival, és kivitt a harctérre egy sereget.

Sokvessző reménybeli, a kör alakú főépületben tartózkodó királya nem örült a fejleményeknek.

– Ne nyissátok ki a kaput! – parancsolt a hadnagyaira.

– De akkor bedöntik, leszaggatják a helyéről – felelte nyugodt hangon Ravel Xorlarrin.

Lorgru a trónus karfájára csapott, és mozdult, hogy felálljon.

– Keményagyar egy légiónyi óriással tér vissza – magyarázta Ravel. – Mit gondolsz, hogyan kelt át a Csillám-erdőn, hogyan jutott keresztül a Surbrinon ilyen hamar?

– Kétségtelenül valami drow trükk segítségével.

Ravel megrázta a fejét. Az ajka gonosz-kás mosolyra húzódott.

Ugyanabban a pillanatban Lorgru egyik hű alattvalója rontott be a helyiségbe, bármiféle bejelentés nélkül, ami a tiszteletadással kapcsolatos szabályok súlyos megsértésének számított.

– Mi az? – kérdezte a reménybeli király.

– Uram... királyom – dadogta, lihegte az ork levegő után kapkodva. – Ezeknek... sárkányaik vannak. Keményagyar sárkányokkal tér vissza!

A helyiség különböző pontjairól döbbszintű nyögések és szusszások hallatszottak. Lorgru visszarogyott a trónjára. Az arca ki-fejezéstelenné vált, a szája tátva maradt.

Hirtelen dobhártyaszaggató rikoltás hallatszott valahonnan fentről. A hang körbeviszhangzott a teremben.

– Sárkányok – mondta Ravel. – És óriások. Ó, és drow-k... Említettem már, hogy Menzoberranzan is Keményagyart segíti jelentéktelennek nem igazán nevezhető forrásaival?

– Megöletlek és...!

– Még csak hozzá sem kezdhetsz a meggyilkolásomhoz – mondta Ravel magabiztosan, mielőtt a reménybeli király befejezte volna a mondatot. – Csak egyet csettintek az ujjammal, és már itt se vagyok, de... Miért is menekülnék? Nem, én inkább lángokkal töltöm meg ezt a termet, és elégetlek téged. A trónusodon! Legyen eszed, Obould fia! Az időd lejárt. A vérvonalad már nem létezik. A néped nem akar a földtúrók útján járni. Ezek az orkok emberek és törpék vérére szomjaznak!

Körbevezette Lorgru tekintetét a helyiségben, hogy ő is lássa: a trónterem őrei közül többen az ajkukat nyaldossák, néhányuk sárgás, vérekes szemében mohó fény gyúl.

Lorgru dacosan felállt és kardot rántott.

– Akkor intézzük el mi ketten, te meg én, és tegyünk pontot az ügy végére! – mondta.

Ravel kinevette.

– Drága Lorgrum, tényleg annyira biztos vagy utad helyességében? Tényleg hajlandó lennél ezért idő előtt találkozni Gruumshsal? – felelte a drow mágus könnyed hangon. – Tudod, Lolth papnőitől azt hallottam, Gruumsh nem igazán elégedett. Obould és utódai túl messzire mentek. Visszaküldeni egy elf királynőt a saját erdejébe, miután megölte országod néhány orkját? Olyan orkokat, akik téged szolgáltak?

Lorgru ismét elvesztette a magabiztosságát. Visszarogyott a trónjára.

– Vége a történetnek, Lorgru? Vagy van még mit írnod?

– Ezt most hogy érted?

– Kiutat ajánlok neked – magyarázta Ravel. Elővett egy botot, a trón oldalára mutatott vele és kimondott egy varázsszót. Egy ajtónyílás jelent meg, mely eleinte fekete és örvénylő volt, de a kép fokozatos kitisztultával már látni lehetett a sokdimenziós kereten túli kis tábort, ami egy sziklás hegy magasában állt. – A Világ Gerince – magyarázta a drow. – Ezen a kapun keresztül elmenekülhatsz. Egyedül rajtad áll, hogy száműzetésed végleges vagy ideiglenes lesz. Talán egyszer majd visszatérsz, és amit akkor látsz majd, jobb lesz, mint ami most van. Talán Obould régi látomásának továbbfejlesztett változatát látod, valami olyasmit, ami valóban illik a sötét ég alatti Luruar realitásaihoz.

– Keményagyar el fog bukni – jelentette ki Lorgru.

– Talán igen – mondta Ravel kurta meghajlással. – Ebben az esetben az enyéim megkeresnek téged, gondoskodnak a visszatéréseadről. Eljöhetsz, és némi nyugalmat, némi rendet hozhatsz majd Sokvesszőbe. Tehát? Már elmesélted a történetedet, vagy még nem értél a végére? Ha most akarsz találkozni Gruumshsal, akkor lehetővé teszem a számodra, de ha nem... Nos, mint hallhattad, Keményagyar erős szövetségeseikkel tért vissza.

– Az őreim – mondta Lorgru. – Az...

– Vidd őket! – vágott közbe Ravel. – A szabadság kapuja nyitva áll. Igyekezz, mert az én távozásom után nem marad sokáig így. Most pedig, attól tartok... elmentem! – Tapsolt egyet és eltűnt. Egyszerűen semmivé változott, noha ezt – bárhogyan is viselkedett, bármilyen színjátékot is adott elő – nem a saját erejéből tette. Gromph és az illithid Methil figyelte őt, végig készen állva arra, hogy kiemlje a helyiségből.

– Szép volt – gratulált Gromph, miután Ravel materializálódott a Sötét Vesszők Tornya alatt húzódó alagutak melletti egyik kis kamrában. A falon, az ősmágus előtt egy magas tükör

mutatta azt a jelenetet, amit Ravel maga mögött hagyott. Lorgru és az őrei hevesen vitáztak, néhányuk újra és újra a Ravel által létrehozott, a hegyekre nyíló mágikus kapura nézett. Lorgru végül utasította az egyik őrt, hogy lépjen keresztül a portálon. Az ork eleinte habozott, csak az egyik lábát dugta keresztül, de aztán eltűnt. A trónteremben tartózkodók arcán mosoly jelent meg, amikor a túlsó oldalon meglátták a felderítőjüket, akinek a jelek szerint a haja szála sem görbült.

Megszólalt egy szarvkürt.

– Keményagyar belépett Sötét Vesszők Tornyába – állapította meg Ravel.

Gromph bólintott, aztán elmosolyodott, amikor látta, hogy Lorgru újabb őroket küld keresztül a kapun, magához rendel néhány nőtény orkot, majd maga is keresztül lép.

– Szüntesd meg a kaput! – adta ki az utasítást Gromph, bár még mindig orkok tartottak a mágikus portál felé. – Hadd ízleljen meg egy kis vért Keményagyar! Jár neki ennyi a szolgálataiért.

– És mi lesz Lorgruval? – kérdezte Ravel. – Tiagóval esetleg utasíthatom a sárkányokat, hogy végezzenek vele a hegyekben.

– Hadd éljen! Lorgru jelen pillanatban nem számít – felelte az ősmágus. – Lehet, hogy a jövőben még hasznát vesszük. Persze az is lehet, hogy nem.

Ravel bólintott és az ősmágusra nézett, aki a székében hátradőlve, érdeklődve figyelte a tükröt.

Nem sokkal később Keményagyar és természetes őrei viharzottak be a trónterembe. A hadifőnök egy lándzsát tartott a kezében, aminek a végére Adbar Citadella királyának, Brommnak a levágott fejét tűzte.

A Lorgruhoz hű orkok közül többen térdre rogytak és alázattal üdvözölték Keményagyart. Azokat, akik haboztak, a hadifőnök orkjai a padlóra szorították és széttépték.

Ravel hátán végigfutott a hideg, amikor felfedezte, Gromph Baenre mennyire élvezi ezt a jelenetet. Miután a mészárlás befejeződött, Ravel megszólalt, ám Gromph egy kézmozdulattal csendre intette. Ravel is a tükörrre nézett és látta, Keményagyar a trón irányába tart.

– Tehát Keményagyar király lesz – jelentette ki.

– Nem – felelte Gromph csendesen.

S valóban: Keményagyar felemelte hatalmas, kétélű bárdját, és lecsapott a trónra, hogy darabokra zúzza.

– Nem király lesz – közölte Gromph.

A vad ork pillanatok alatt gyújtóst hasogatott Sokvessző trónjából.

– Keményagyar hadúr! – üvöltöttek az alattvalói.

A mélyen lévő, szűk helyiségben, miután a mágikus tükör segítségével végignézte a jelenetet, Gromph Baenre elégedetten fordult Ravel Xorlarrin felé. Biccentett.

– Így sokkal jobb – mondta.